

บทนำ

ราตรีในโทราฟรอส

“คมดาบสร้างบาดแผลกับร่างกาย
หากไม่ดับสิ้น คงหาย...ในสักวัน
หากแต่ว่าจาที่เชือดเฉือน
ฝากรอยแผลไว้ในความทรงจำ ไม่มี...วันเลือน”
เซอร์ลิว อีวานดาส...วาณิชแห่งการันดา

แสงจันทร์ซีดจางส่องลงมาจากเบื้องบน ท้องฟ้าแซม
ด้วยแสงสลัวกลางราตรีอันมืดมิด เมืองโทราฟรอสกำลังเข้าสู่
การหลับใหล ผู้คนทั่วไปเริ่มเข้าสู่ห้วงนิทรา หากแต่มุมหนึ่งของเมืองกำลังวุ่นวาย...

“ฆ่ามันให้ได้! มันมีแค่ดาบห่วยๆ กับปืนกระบอกเดียว ยังไงพวกแกก็ต้องฆ่ามันให้ได้!” เสียงโหวกเหวกดังขึ้นในคฤหาสน์หลังหนึ่งในเมืองโทราฟรอส เมืองเก่าแก่ที่ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเซนทรัล เมืองที่เงาดำของสังคมมืดยังแผ่ปกคลุม

“ดาบฉันเจ๋งเว้ย...ไอ้โง่! เอาถั่วทำตารี่ไฉวะ!” เสียง

ตะโกนตอบกลับดังออกมาจากชายหนุ่มผู้หนึ่ง ชายที่กำลังพยายามหนีจากคุกหาสน์ท่ามกลางทิวสนของแก๊งมาเฟียชื่อดัง

“หัวหน้า! ศัตรูจัดการคนเราไปกว่าสิบคนแล้ว มันกำลังจะหนีรอดแล้วครับ!” อีกคนหนึ่งโวยวายขณะรัวกระสุนจากปืนลูกโมไล่เป้าหมายไม่ยั้ง

“กระจอกวะ” ชายหนุ่มผมสั้นยืนนิ่งตากิ้วใช้มือขวาที่กุมดาบคาตานะไว้ป้องกันกระสุนปืนที่ถูกยิงใส่ ส่วนมือซ้ายใช้ปืนแม็กนัมยิงสวนกลับไป จนกระสุนในรังเพลิงนั้นว่างเปล่า

“อย่าอู้ดิอะ โนอาร์! ยิงใส่ไอพวกนั้นดิเว้ย!” เขาพูดกับปืนที่ถืออยู่ในมือซ้าย ด้านหน้ามีร่างของฝ่ายตรงข้ามล้มกลิ้งอยู่บนพื้นกว่าสิบคน

“ขามั่นให้ได้!” เสียงตะโกนสั่งดังมาจากหน้าคุกหาสน์ เจ้าคนสั่งการสวมสูทสีดำ ในมือถือปืนลูกซอง ดูแล้วท่าจะเป็นคนมีระดับในแก๊งเลยทีเดียว

“เอาเข้าปะ...” เจ้าของคำพูดไม่ยี่หระกับพวกที่กำลังตามมาด้านหลัง เขาเคลื่อนตัวเข้าหากำแพงเพื่อหลบหนีออกจากที่นี่ให้เร็วที่สุด ในมือชายคนนี้มีสิ่งของบางอย่างที่ขนาดไม่ได้ใหญ่โตอะไรนัก มันถูกโอบอุ้มไว้อย่างดี แต่ทว่าดูแล้วไม่ได้มีราคาแพงวอดอะไรนัก ออกไปทางเก๋าคร้าคร่าเสียด้วยซ้ำ

“มันขโมยนาฬิกาทรายแห่งเรตาคัสไป! ของนั้นราคาแพงกว่าชีวิตพวกแกอีกนะเว้ย ไปเอาคืนมาให้ได้ ไม่งั้นฉันจะสั่งตัดนิ้วพวกแกคนละสามนิ้ว!” หัวหน้าใหญ่ในชุดนอนผ้าไหมหุรรหระตะโกนลั่น แต่ในขณะนั้นร่างของชายหนุ่มคนที่ว่าก็กระโดดหนีลับตาออกไปนอกกำแพงเสียแล้ว

“ไอ้ตัวหัวหนานี้ก็โหดเกิน...สองนิ้วก็น่าจะพอแล้วมั้ง น่าจะเหลือไว้ให้ลูกน้องใช้จับส้อมบ้างอะไรบ้าง ว่าแต่โทษที่... กระจอกอย่างพวกแกคงจะจับฉั้ไม่ได้หรอกวะ เตรียมโดน ตัดนิ้วได้เลย” เขาพูดแล้วตามด้วยรอยยิ้มเหยียดๆ หลังจากนั้น ก็ออกวิ่งเพื่อมุ่งหน้าไปยังจุดหมาย

ด้วยความเร็วและกำลังขาเหนือมนุษย์ ทำให้กลุ่มที่กำลังไล่ตามเห็นเพียงแสงสะท้อนจากคมดาบที่ชายคนนั้นถือไว้ในมือ หลังจากหลบหนีออกมาได้ ชายหนุ่มเร่งฝีเท้าขึ้นไปอีก ไม่นานนักเขาก็ไปถึงสวนสาธารณะแห่งหนึ่งที่อยู่ไกลออกไปราวสามกิโลเมตร ชายร่างสูงสวมเสื้อคลุมทับชุดนอน นั่งรออยู่ที่นั่นด้วยท่าที่สงบนิ่ง

แสงไฟที่ส่องลงมาไม่สว่างมากมายอะไรนัก แต่ก็ทำให้มองเห็นเส้นผมสีม่วงเด่นชัด ชายที่เพิ่งมาถึงไล่ใบดาบบนปลายฝักที่เป็นไม้ ก่อนจะเก็บเข้าสู่ภายใน หลังจากนั้นก็ ยื่นของที่ขโมยมาให้แก่ชายหนุ่มที่นั่งสงบนิ่งอยู่ตรงหน้า แต่ชายผู้นั้นไม่ได้ขยับตัวใดๆ ทั้งสิ้น

“เฮ้ย ลิเคียวร์...อันนี้ไซ้ของที่มาจากบริษัทเรารีบเล่า” เขาเขย่าวางของชายที่นั่งรออยู่ ตามด้วยยื่นนาฬิกาทรายที่ขโมยมาให้

ชายผมม่วงทำท่าสะลึมสะลือก่อนจะรับนาฬิกาทราย ที่ว่ามาถือไว้ เขาหลับตาลงก่อนจะลูบมือไปมาบนนาฬิกา ทรายชิ้นนั้น

“เรคัส นากา สีก่อน เชยไปขาย” เขาพูดขาดๆ หายๆ ตกๆ หล่นๆ ขณะที่ดวงตายังหลับอยู่

“นาฬิกาเรดาคัสที่เจ้าเชยมันมาเอาไปขายเมื่อสัปดาห์

ก่อน...” เขาแปลประโยคที่ชายคนนั้นพูดออกมา “ใช่จริงๆ ด้วยแฮะ” ชายหนุ่มที่ขโมยมันมาพูดออกมาก่อนจะหันไปหาเด็กหนุ่มร่างเล็กที่ดูแล้วอายุน่าจะไม่เกินสิบสองสิบสามปี “ไรเซล...เอาเจ้าลิเคียวร์กลับไปบริษัทได้” เขาหันไปสั่ง

“ไม่ต้องมาออกคำสั่งกับผมเลยครับ งานนี้ประธานสั่งมา” เด็กคนนั้นพูดอย่างไม่พอใจนัก แต่หลังจากนั้นเขาก็จับแขนของลิเคียวร์ที่วางนาฬิกาทรายไว้บนเก้าอี้ที่นั่งอยู่

หลังจากนั้นทั้งสองคนก็หายไปต่อหน้าต่อตา...

“ไอ้เด็กปากเสีย...” ชายหนุ่มที่เหลืออยู่คนเดียวกลางสวนสาธารณะพูด ก่อนจะคว้านาฬิกาทรายแล้วมุงหน้าออกจากสวนสาธารณะ...กลับไปยังคฤหาสน์ที่เพิงหนือออกมา

ด้วยความรวดเร็วที่มี ไม่นานนักเขาก็ถึงจุดหมาย เขาเล็ดลอดไปจนถึงชั้นที่สองซึ่งเป็นห้องที่เขาขโมยนาฬิกาเรือนนั้นมา...และสุดท้ายมันก็ถูกนำกลับไปวางไว้ที่เดิม

“แค้มป์ไปพิสูจน์อะไรนิดหน่อย โวยวายกันไปได้อั้วพวกนี้ น่ารำคาญชิบ...” เขาพูดก่อนจะกลับหลังหัน เอื้อมมือล้วงเอาบุหรี่ในกระเป๋ากางเกงออกมา แล้วก้มหน้าลงไปใช้ริมฝีปากคาบออกจากช่องมาหนึ่งมวน ตามด้วยใช้มือซ้ายป้องลม ส่วนมือขวาจุดไฟแช็กที่ปลายมวน แรงสูดลมเข้าทำให้ปลายบุหรี่ยกลายเป็นสีแดงจ้ำ ควันสีเทาลอยเอื่อยเอื่อยขึ้นไปบนอากาศยามที่ชายคนนั้นพ่นลมออกทางปาก เขากวาดตามองไปรอบตัว พบความมืดมิดในคืนที่ดวงจันทร์ทอแสงออกมาไม่ได้เจิดจ้าแต่อย่างใด รอยยิ้มแฉ่งที่มุมปาก หลังจากนั้นเขาก็ใช้เงามืดกำบังกาย แล้วเลือนหายไปราวกับไม่เคยมีตัวตน...

1

เซย์ ซิลเวอร์ไลท์

เช้าวันใหม่เริ่มขึ้นยามดวงอาทิตย์ทอแสงอ่อน ฤดู

ใบไม้ผลิทำให้มีสีเขียวอ่อนแซมตามต้นไม้สีน้ำตาล ร้านรวง
เริ่มเปิดทำการ กลิ่นอาหารโขยออกมาแตะปลายจมูกผู้คน
ผ่านไปมา เอ็ม.ทาว์น ซึ่งเป็นเมืองหลวงกลับมามีชีวิตชีวาอีก
ครั้ง ผู้คนเริ่มออกสู่นอกตัวอาคารเพื่อจัดการงานของตัวเอง

ตึกสามชั้นสไตล์โกธิกตั้งตระหง่านข้างสวนสาธารณะ
ไม้เถาเลื้อยปกคลุมรั้วด้านหน้า รถยนต์มีราคาจอดอยู่ที่ลาน
หินคลุก ที่ชั้นสามมีชายคนหนึ่งกำลังยืนอยู่หน้าห้องที่ไม่ใช่
ของตัวเอง เขาเอื้อมมือขยับแว่นตาก่อนจะลูบมือไปบนเนกไท
ตามด้วยขยับชุดสูทราคาถูกให้ดูเข้าที่ตามที่ขนาดชุดพอจะ
เอื้ออำนวย หลังจากนั้นเขาก็ใช้มือขวาที่ไม่ได้ถือกระเป๋าทรง
สี่เหลี่ยมผืนผ้าสีดำเคาะประตูไม้สีครีม

ไม่นานนักชายเจ้าของห้องก็เดินออกมาเปิดด้วย
ใบหน้าสงสัย และเมื่อประตูเปิดออกจนสุด เขาก็ต้องหรีดตา
มองชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าของตัวเอง ชายคนนี้ได้แต่งกายด้วยชุด
สูทเก่าๆ ไร้รสนิยม บนใบหน้ามีแว่นตาราคาถูกสวมอยู่ทำให้

ดูจิตจางลงไปกว่าเดิม แต่ดูแล้วดวงตานายแววมั่นใจ

“เคาะประตูห้องผม มีอะไรครับ” เจ้าของห้องถามขึ้น ขณะที่คิ้วขมวดเข้าหากัน

“จากเอ็ม.เฮาส์ครับ ผมมาเสนอสินค้า รับรองว่าทำให้คุณผู้ชายพอใจได้แน่นอน” คนถูกถามตอบกลับไป

เจ้าของห้องสายตึ้งแล้วถอนใจยาวเพราะถูกรบกวนเวลานอน “เขาไม่ให้เซลส์แมนมาเดินเร่ขายของในนี้นะคุณ คุณเข้ามาได้อย่างไรกัน!” ชายในชุดนอนหน้าตาจืดจางเสียงดัง

“ใช้ผ้าคลุมล่องหนครับ” เซลส์แมนตอบหน้านิ่ง

คนฟังเลิกคิ้วสูง “ผ้าคลุมล่องหน?” เขาย้ำคำ...ก่อนจะพยักหน้าเข้าใจ “อ้อ! รุ่นใหม่ที่เขาวา่หลบเซนเซอร์ได้นะนะ น่าสนใจนี่...”

“ครับ...หนึ่งในอุปกรณ์พื้นฐานของพนักงานขายบริษัทเรา”

ชายในชุดนอนกอดอกพยักหน้ารับรู้ “แล้ววันนี้มาขายอะไรละ” เขาเริ่มมีท่าทีสนใจ

“ดาบเอกซ์คาลิเบอร์ครับ” พนักงานขายตอบพร้อมยกดาบสีทองส่องประกายแวววาวขึ้นมา

ชายตรงหน้าเบิกปากทันทีที่ได้เห็น “มันตกรุ่นไปนานแล้วนะเอกซ์คาลิเบอร์เนี่ย แล้วต้นแบบของแท้ได้ข่าวว่าหนึ่งในอัสวินโตะกลมข้างไปในบึงแล้วมีมือโผล่จากน้ำมารับนี่” เขาทำท่าผิดหวังพอสมควร

เซลส์แมนเลิกคิ้วสูงพร้อมกับจ้องหน้าคนพูด “คุณผู้ชายนี้ความรู้เยอะจะจริงๆ ครับ” เขาบ่อนลูกลอยทันควัน “เล่มนี้

เป็นรุ่นผลิตจำนวนมาก แต่คุณภาพนั้นใกล้เคียงกับของต้นแบบนะครับ”

“อืม! เข้าใจละ...ว่าแต่เจ้านี่มันดียังไง”

“มันฟันพวกภูตผีและมังกรได้แรงมากๆ ครับ เหมาะกับเวลาเราไปตามดันเจี้ยนที่ออกไปทางดาร์กๆ” เขาบรรยายสรรพคุณ

“มังกรรี อืม...มังกรเดี่ยวนี่ก็เหลืออยู่ไม่เยอะแล้วนะ แล้วอีกอย่างถ้าจะฟันมังกร ดรากอนคิลเลอร์น่าจะตรงประเด็นกว่าหรือเปล่า” เจ้าของบ้านเริ่มออกอาการไม่สนใจ

“แต่ตอนนี้เรามีโปรโมชั่น ถ้าซื้อเอกซ์คาลิเบอร์นี้จะสามารถซื้อดรากอนออบ ในราคาแค่ห้าสิบบเปอร์เซ็นต์นะครับ” เซลส์แมนเริ่มใช้แผนสอง

“ถ้าสองอย่างรวมกันเท่าไร” ดูท่าว่าแผนที่ว่าจะดึงดูดความสนใจลูกค้าได้พอควร

“สามแสนสองครับ อันนี้ดรากอนออบผมคิดครึ่งราคาแล้วครับ”

“ถ้าสองแสนเจ็ดพันเอาเลย” ชายในชุดนอนต่อรอง

“สามแสนเต็มที่แล้วครับ” เซลส์แมนดันแว่นให้ชิดใบหน้าตัวเอง

“สองแสนเก้าละ” คนซื้อยังต่อรองอีกหนึ่งจังหวะ

“ตกลงครับ...” เสียงตอบเรียบๆ ดังออกจากริมฝีปาก เซลส์แมนผู้นั้น

“คอยแป๊บนะ รอตงนี่ก่อน” ชายในชุดนอนหมุนตัวกลับหลังหัน แล้วเดินตรงเข้าไปในห้องนอนของตัวเองเพื่อหยิบเงินมาชำระค่าสินค้า แต่ก่อนที่ชายคนนั้นจะเดินกลับ

ออกมา เสียงถามของผู้หญิงก็ดังมาถึงบริเวณที่เซลส์แมนยืนอยู่

“อ้าวคุณ...เอาเงินไปทำอะไรนะ”

“ซื้อดาบเอกซ์คัลเลอร์จะที่รัก ซื้อแล้วจะได้ดราคอนออบในราคาครึ่งเดียว” สามีตอบหวาดๆ

“แต่เรามีหอกกุงกิลอยู่แล้วนี่”

เป็นจริงอย่างที่ภรรยาเชื่อว่า หอกสีแดงสดถูกแขวนไว้บนผนังห้องให้พ้นมือเด็ก แต่ชายผู้เป็นสามีก็ยังทำสีหน้าแว่วอน “เอาน่าที่รัก นานๆ ที่ผมก็อยากล่ามังกรกับเขาบ้าง เจ้าไม่เคิลที่อยู่ห้องชั้นสาม มันเอาหัวมังกรลูกผสมในป่ามารณะมาโชว์วันที่ผมเอาหงอนเบเชริคไปทอดคนอื่นนะ วันนั้นไม่มีใครสนใจผมเลย คราวนี้ละผมจะไปออกรอปล่ามังกรสายเลือดบริสุทธิ์บ้าง แล้วที่นี้พวกที่บริษัทจะต้องตาค้างแน่ๆ” เขาอธิบายด้วยสีหน้าจริงจัง

ภรรยาที่นอนอยู่บนเตียงถอนใจยาว พร้อมกับส่ายศีรษะกับพฤติกรรมสามี แล้วพูดตัดบทไป “ค่ะๆ ตามใจคุณ แต่เก็บดีๆ อย่าให้ลูกเอาไปเล่นละ เกิดทำพื้นห้องระเบิดต้องจ่ายค่าชดเชยให้เจ้าของแมนชั่นแย่เลย” เธอตอบก่อนจะหันหน้าเข้าซุกหมอน

“จำๆ ผมรักคุณที่สุดเลย” สามีรีบตอบแล้วเดินเอาเงินมาจ่ายให้เซลส์แมนที่ยืนรออยู่หน้าห้องครบตามจำนวน

“ครบถ้วนครับ สองแสนเก้าหมื่น สนใจรับเกราะอิจิสเพิ่มไหมครับ” สินค้าชิ้นต่อไปถูกนำออกมาหยั่งเชิงดูว่าผู้ซื้อยังมีงบประมาณเหลืออยู่ไหม

“วันนี้แค่นี้ก่อนนะเดี๋ยวเมียบ่น คุณเอานามบัตรทิ้งไว้

ที่นี้สิ เดี่ยวผมโทร. หา” จากคำตอบที่ได้ทำให้เขารู้ว่า สำหรับที่นี้น่าจะสามารถขายของได้เพียงเท่านี้

“อ้อ...พูดเรื่องลำมังกร ถ้าคุณผู้ชายสนใจลำมังกร เลือดผสมอ่อนแอๆ ก็ไม่มีปัญหาค่ะครับ แต่ถ้าอยากเดินทาง ไปลาระดับราชันมังกร เรามีผู้กล้าเป็นไกด์ให้ได้ค่ะครับ ประสิทธิภาพสิบหกปีและสายเลือดผู้กล้าในตำนานยืนยัน ผลงานของเขาให้บริษัทเรามาตลอด และแน่นอน...ราคามิตรภาพเช่นเคยครับ” เซลส์แมนเฉไฉไปแนะนำบริการอื่นของบริษัทตัวเองต่อโดยทันที

“เห!? เจ๋งจริง!” ลูกคำพูดเสียงดังจนต้องเอามือมา ปิดปากตัวเองแล้วหันไปมองภรรยาว่ามีปฏิกิริยาอะไรหรือไม่ และเมื่อไม่มีอะไรผิดปกติก็หันมาคุยต่อ “ขอนามบัตรหน่อยสิ...นามบัตรไกด์นะคะ” ชายคนนั้นบอก

“ติดต่อผมได้เลยครับ...” หนุ่มนักขายของตอบกลับ ไป “ส่วนในโอกาสหน้าน่าจะเป็นสินค้าตามตำนานนอร์สของพวกไวกิ้งนะคะครับ” เขาโฆษณาจาก ตามด้วยยื่นนามบัตรออกไป ในนามบัตรใบที่วาระบุชื่อ นามสกุล แผนก และบริษัทที่เขาสังกัดเอาไว้ชัดเจน...

เอเจนต์ 900 เซย์ ซิลเวอร์ไลต์ พนักงานฝ่ายขาย บริษัทเอ็ม.เฮาส์ ทุกความพอใจของลูกค้าคือความสุขของเรา...

หลังจากยื่นนามบัตรให้เรียบร้อยแล้ว เซลส์แมนคนนั้น เดินออกจากที่นี้โดยใช้ผ้าคลุมล่องหนพรางตัวอีกครั้ง เขา

หยิบเอกสารชุดหนึ่งออกมาแล้วใช้ปากกาขีดไปที่จำนวนดาบ เอกซ์คัลลิเบอร์เป็นขีดที่สอง ซึ่งแปลว่าเขาขายดาบชนิดนี้ได้สองเล่ม

...และในรายชื่อของอีกมากมายหลายชนิดก็มีขีดแบบที่ว่าเรียงรายกันเต็มไปหมด แสดงให้เห็นถึงการเป็นเซลส์แมนมืออาชีพของผู้ชายคนนี้

ในร้านกาแฟที่อยู่ใกล้ๆ กับคิกเมือครู่ เซลส์แมนคน
เดิมเข้าไปนั่งลงที่โต๊ะมุมในสุดของร้าน พนักงานเดินเข้ามาเตรียมให้บริการทันที

“วันนี้รับอะไรดีคะคุณผู้ชาย” หญิงสาวสวมชุดสีฟ้าผูกผ้ากันเปื้อนสีส้มถามพร้อมรอยยิ้ม

ชายที่นั่งอยู่ขยับเนกไท่ก่อนจะตอบกลับไปด้วยคำถาม “อะไรถูกที่สุดของที่นี่ครับ”

พนักงานที่ทำท่าจะจดยกรายการยื่นคิ้วพร้อมกับหรีดามองคนพูดแทบจะทันที เธอมองหน้าไม่สะทกสะท้านของเซย์ก่อนตอบออกไป “น้ำเปล่าบริการฟรี แต่กาแฟที่ถูกที่สุดเป็นกาแฟดำ” เสียงที่อ่อนหวานเมื่อครู่กลับกลายเป็นเสียงแข็งๆ ไร้ทางเสียง

“ฉันผมขอกาแฟดำและขนมปังอย่างละที่ แล้วขอน้ำเปล่าสองแก้วนะครับ” เขาตอบกลับไป

“รอสักครู่” พนักงานสาวทำเสียงขึ้นจมูกก่อนจะตอบแล้วหันหลังเดินกลับไปทางด้านในร้าน

ไม่นานนักเจ้าของราคาถูกที่สุดในร้านก็ถูกยกมาเสิร์ฟหลังจากที่เซย์ได้กาแฟที่สั่งและดื่มจนหมด...เขาก็หันไป

จัดการกับขนมปังที่มาคู่กัน ตามด้วยกระดกน้ำเปล่าอีกสอง แก้วตามทันที

จากนั้นเซย์ก็นับเงินเพื่อจ่ายค่าอาหาร และเมื่อจัดการจ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว เขาก็ออกจากร้านแล้วเดินตรงไปยังสวนสาธารณะ ชายหนุ่มล้วงเข้าไปในเสื้อสูท หยิบเครื่องมือสื่อสารทรงลูกบาศก์ใสออกมา เจ้าของสิ่งนี้ที่คนในบริษัทของเขาเรียกมันว่า ‘โทรเหลี่ยม’ แต่เซย์นั้นไม่ชอบคำเรียกนี้ เขาคิดว่ามันไร้รสนิยมและไม่น่าจะฟังดูน่าเชื่อถือ จึงเรียกมันว่า ‘คิวบ์’ ตามใจตัวเอง และเป็นคนเดียวที่ใช้ชื่อคิวบ์เรียกเครื่องมือสื่อสารชิ้นที่ว่า

คิวบ์ หรือโทรเหลี่ยม ไม่ใช่ของที่พบเห็นได้ทั่วไป ในยุคนี้เจ้าของสิ่งนี้ไม่ใช่ของที่ผู้คนธรรมดาจะรู้จักกัน การนำออกมาใช้จึงต้องระวังสายตาของผู้พบเห็น เขาหยิบมันขึ้นมาเพื่อติดต่อกลับไปยังบริษัทของตัวเองและส่งสินค้าเพิ่ม ครู่หนึ่งหลังจากเปิดใช้งานก็มีเสียงคนพูดจากอีกฝั่ง

“อ้อ...”

“คุณลิเคียวร์...” เซลส์แมนรีบตอบกลับไปพร้อมกับหันซ้ายหันขวาถูกรอบตัว “ผมเซย์ครับคุณลิเคียวร์ ตอนนี้ผมขายเอกซ์คัลเลอร์ไปได้สองเล่ม ดรากรอนอบสีขึ้น ขายแบบรวมกับดาบสองชิ้น ขายแยกสองชิ้น แต่ตอนนี้ น้ำยาเบอร์เชิร์กที่ดื่มแล้วจะทำให้คนอยู่ในสภาวะคลั่งหมดสต็อกที่อยู่กับผมแล้ว รบกว่นช่วยเตรียมไว้ให้ด้วย ผมจะกลับไปบริษัทก่อนหกโมงเย็นครับ” รายละเอียดสินค้าที่ขายออกไปและสินค้าที่ต้องการเพิ่มถูกส่งไปยังผู้ใช้งานคิวบ์อีกฝั่ง

“ยา เบอร์เชิร์ก นะ” เสียงตอบกลับมาจากที่ขาดๆ หายๆ

ไม่ใช่เกิดจากการสื่อสารไม่ชัดเจน แต่เป็นจากนิสัยคนพูดที่อยู่ปลายสาย ซึ่งมักจะพูดไม่เกินสองพยางค์ แถมยังตลกๆ หล่นๆ อีกต่างหาก

“สักสิบ?” เสียงจากปลายสายพูดต่อไป

“ขอสักยี่สิบครับ ผมได้ยินลูกค้าประจำคนหนึ่งบอกว่ามันใช้เป็นยาโด๊ปได้ดีครับ เลขาฯดีในพวกเศรษฐกิจมากๆ” เซย์ว่า

“ให้ คุณไรเซล เทเล ใหม่” เสียงขาดๆ หายๆ ถามกลับมาอีกครั้ง ฟังแล้วดูท่าทางคนพูดเหมือนจะอยู่ในสภาพสะลึมสะลือ

“เอ่อ...เรื่องนั้นมันมีค่าใช้จ่ายนะครับ ผมเข้าไปเอาเองประหยัดกว่า แล้วอีกอย่างตอนนี้ในตัวผมมีเงินอยู่กว่าสองล้าน ต้องรีบกลับบริษัทเอาเงินไปให้ฝ่ายบัญชีด่วนเลยครับ ถ้าเกินหกโมงนี่เรื่องใหญ่แน่ๆ” เซย์หนุ่มตอบกลับไป

“หกโมง...” ลิเคียวร์ทวนคำ “อา...หกโมง” เขาพูดก่อนจะตัดสายไป

เซย์เก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋ามิติที่สี่ของเขา หลังจากนั้นก็ตระเวนขายของอีกตลอดทั้งวัน เขายังสามารถขายสินค้ามหัศจรรย์ได้อีกหลายชิ้น ทั้งๆ ที่ของส่วนใหญ่เป็นสินค้าที่มีมากล้นสต็อก หรือไม่ก็เป็นสินค้าที่ไม่ค่อยมีใครสนใจ

หลังจากเซย์มองดูนาฬิกาของตัวเองแล้วรู้ว่าเป็นเวลาสี่โมงเย็น เขาก็รีบมุ่งหน้ากลับบริษัททันที “ต้องเผื่อเวลาไว้ก่อน ชินพลาดมีสิทธิเป็นหนี้หัวโตกว่าเดิมแน่ๆ” เขาพูดกับตัวเองก่อนรีบเดินทางกลับสู่บริษัท

เอ็ม.เฮาส์ บริษัทรับจ้างไม่จำกัด แหล่งรวมบุคคลผู้มี

ความสามารถพิเศษต่างๆ ไปด้วยกัน ตั้งอยู่ในเมืองหลวงที่มีชื่อ เป็นทางการว่า เอ็ม.ทาวน์ แต่ผู้คนทั่วไปมักเรียกว่า เซนทรัล

เซย์มาถึงตึกสูงสามชั้นซึ่งที่ตั้งของบริษัทในเวลา ห้าโมงกว่า ตึกที่เขาเดินเข้าไปนั้นเป็นตึกสีขาวในย่านใจกลาง เมืองเอ็ม.ทาวน์ เซย์ที่เดินเข้าไปด้านในตัวอาคารรีบเร่งฝีเท้า จุดหมายของเขาคือแผนกธุรการ และเมื่อไปถึงที่นั่นเขาก็รับ นำเงินที่ได้จากการขายของในวันนี้ออกมาทันที

“คุณเดซี่ครับ ผมมาจัดการเรื่องเงินสำหรับของที่ขาย ได้ในวันนี้ครับ” เขาพูดกับหญิงสาวในชุดกระโปรงสายเดี่ยว สีขาว ผมสีทองของเธอเข้ากับใบหน้าเล็กๆ ที่นึ่งสนิท

หลังจากที่เซย์ยื่นเงินปึกใหญ่หลายปึกออกไปแล้ว เดซี่ ก็ใช้สายตาคมๆ จ้องไปที่ใบหน้าของเซลส์แมนตรงหน้าเธอ ทันที “ครั้งนี้หวังว่าจะครบนะคะคุณเซย์ ครั้งที่แล้วที่เอาเงิน มาส่ง มันหายไปเกือบครึ่ง ตาแก่นั่นโวยวายใหญ่เชียว” หญิง สาวพูดเสียงเข้ม

“เอ่อ...ตาแก่ลามกเลยหรือครับคุณเดซี่” เซย์ทวนคำ แต่ดูเหมือนจะไม่ตรงกับที่หญิงสาวพูดออกมาเสียทีเดียว “เรียกประธานแบบนี้จะดีหรือครับคุณ”

“ถ้าไม่พอใจก็ไล่ฉันออกได้เลย แต่รับรองว่าไม่มีทาง ที่จะทำอย่างนั้นแน่นอน” เธอพูดด้วยท่าที่มั่นใจ แต่เมื่อเธอ ทำท่าเหมือนนึกบางอย่างขึ้นมาได้ ก็ขยับแว่นตาที่สวมอยู่แล้ว จ้องกลับไปยังคนพูด “แต่...ฉันไม่ได้พูดว่าลามกนะ คุณเซย์ เติบโตเองหรือเปล่า”

ชายหนุ่มยัดตัวตรงพร้อมกับเลิกคิ้วสูง “เอ่อ...ผม

คงจะเผลอปากไปครับ แต่ไม่เคยคิดแบบนั้นจริงๆ” เขาพูดเบาๆ

เดซี่ยิ้มเยินยะเยือกที่มุมปากตามด้วยหัวเราะในลำคอ ก่อนจะทำเสียงขึ้นจมูกแล้วเริ่มนับเงินที่เซย์ส่งมาให้ หลังจากที่เขาตรวจนับเงินแล้วก็เริ่มตรวจดูรายละเอียดสินค้าที่ขายออกไป เมื่อเห็นว่าตรงกับจำนวนเงินที่รับมา เดซี่ก็หันไปมองชายหนุ่มตรงหน้า

“2,313,000 เหรียญ ครบถ้วน” เธอว่า “แล้วนี่เป็นเงินสิบเปอร์เซ็นต์ซึ่งเป็นรายได้ของคุณเซย์ในงานที่ผ่านมา นะคะ คุณดาด้าตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว สรุปก็คือ 97,300 เหรียญ แก่เปอร์เซ็นต์ฉันจะจัดการหักจากบัญชีหนี้สินของคุณกับประธาน ส่วนหนึ่งเปอร์เซ็นต์นี้เป็นของคุณค่ะ” เธอพูดพร้อมกับยื่นเงินจำนวนหนึ่งมาให้เซย์

“9,730 เหรียญถ้วนค่ะ” เดซี่พูด

ชายหนุ่มพยายามยัดขายเสื้อที่เหลืออยู่นอกกางเกงให้เรียบร้อย แต่ดูเหมือนมันจะไม่ได้ทำให้เขาดีขึ้น และเมื่อรู้ของเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว เซย์ก็รับเงินนั้นมาพร้อมกับจ้องมองมันด้วยสายตาเศร้าๆ

“เก่าพันเจ็ดร้อยสามสิบ” เขาพูดทวนจำนวนเงินพร้อมกับออกเดินตรงไปที่บาร์ซึ่งอยู่ชั้นบนของบริษัท แต่ก่อนที่จะจะเดินไปถึงที่นั่นก็บ่นออกมา

“ต้องจ่ายหนี้ที่ค้างบาร์ไว้อีกสามพันสี่ร้อย แล้วยังลิเคียวร์อีก เดือนนี้คงต้องอาศัยกินฟรีที่บริษัทตลอดเสียแล้วสิ...เป็นอย่างนี้มาพักใหญ่แล้วนะเนี่ย” เขาพูดพร้อมกับส่ายศีรษะตามด้วยจ้องมองดูเงินในมือ “ต้องรีบจ่ายหนี้ให้หมดก่อน ถ้า

“ไม่อย่างนั้นเจ้าเซโรมีหวังเอาไปใช้หมดแน่ๆ” เซย์บ่นอุบอิบ และหลังจากนั้นเขาก็เดินไปที่แผนกรับซื้อที่มี ลิเคียวร์ หม่อมหน้าเบลอประจำอยู่...เจ้าหนี้รายใหญ่และที่พึ่งยามยากของเขานั่นเอง

เซย์เดินไปหยุดที่ห้องนอนของลิเคียวร์ หยิบซองกระดาษสีขาวออกมาแล้วนับเงินใส่ไปข้างในเป็นจำนวนสี่พันเหรียญ หลังจากนั้นก็สอดซองที่เข้าทางช่องรับของ เขารู้ดีว่าเจ้าของห้องน่าจะนอนหลับอยู่ ซึ่งสำหรับชายคนนี้นั้นไม่คำนึงถึงว่าจะเป็นช่วงใด เพราะเขาสามารถหลับได้ตลอดเวลา

เมื่อจัดการคืนเงินให้ลิเคียวร์เรียบร้อยแล้ว เซย์ก็ตรงไปชำระหนี้ที่บาร์ต่อทันที มันเป็นสถานที่ซึ่งคนในบริษัทมักจะมาใช้ร่วมกันเพื่อผ่อนคลายและเติมพลังงานให้ตัวเองด้วยเครื่องดื่มรสดีและอาหารง่ายๆ แต่...แน่นอนว่าทุกอย่างที่นี่ไม่ใช่ของฟรี เป็นเพียงการอำนวยความสะดวกและหาผลกำไรเข้าบริษัทเพิ่มเท่านั้น มันเป็นบาร์ธรรมดาๆ แห่งหนึ่ง ชายที่เป็นบาร์เทนเดอร์ออกจะดูแปลกจากคนปกติไปเสียหน่อย แต่ถ้าเทียบกับคนที่นั่นแล้ว เขาน่าจะนับได้ว่าอยู่ในชั้นปกติดีทีเดียว บาร์เทนเดอร์เป็นชายร่างสูงยืนหลังตรงตลอดเวลา ซึ่งเรื่องที่ว่ามานั้นไม่ได้แปลกอะไร แต่เรื่องแปลกที่วาก็คือ...

...บาร์เทนเดอร์ของที่นี่มักจะอยู่ดีๆ ก็ยืนเหม่อทั้งๆ ที่กำลังคุยกับคนอื่น หลังจากนั้นเขาก็ไม่พูดไม่จา หยิบกระดาษกับปากกาที่มีติดตัวไม่เคยขาดออกมาจดอะไรยุกยิก

บาร์ของบริษัทเปิดตลอดปี แต่จะมีวันหยุดอยู่เจ็ดวัน ในต้นเดือนธันวาคม ที่นี่เปิดตั้งแต่ช่วงเช้าและปิดเวลาเที่ยง

คิน ส่วนเปิดเข้าแค่นั้นก็ต้องแล้วแต่อารมณ์ของบาร์เทนเดอร์ ซึ่งถ้าไม่มีเหตุอะไรจำเป็นจริงๆ ที่นี้จะเปิดราวๆ เจ็ดโมงเช้าเสมอมา และดูท่าว่าบาร์เทนเดอร์จะเป็นคนที่รู้จักกับประธานมานานที่สุด เท่าที่ทุกคนรู้จักคือเขาเป็นคนที่ประธานให้เกียรติมากกว่าคนอื่น

เชย์เดินตรงเข้าไปที่เคาน์เตอร์ เขายื่นเงินจำนวนสามพันสี่ร้อยเหรียญออกไป แต่เมื่อบาร์เทนเดอร์เหลือบตามาเห็นก็พุดขึ้น...คำพุดที่ทำเอาแผนการทางการเงินที่เชย์วางไว้ล้มครืนทันที

“ทั้งหมดห้าพันสามร้อยครับ” จำนวนเงินที่บาร์เทนเดอร์พุดออกมาราวกับฟ้าผ่าใส่เซลส์แมนผู้จนกรอบ

“ห้าพันสามร้อย!” หน้าหนึ่งของเชย์แสดงว่าตกใจ “ผมจดไว้ว่าผมติดไว้แค่สามพันสี่ร้อยนี่ครับ!”

ชายที่อยู่หลังบาร์พยักหน้ารับรู้ พร้อมกับเริ่มลงมือชงเหล้าหนึ่งแก้ว และเมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็นำมันมาให้เชย์ที่กำลังมีสีหน้าสงสัยผสมจะร้องไห้ “เซโรมากินแล้วบอกให้เก็บที่คุณนะ” บาร์เทนเดอร์เฉลยข้อข้องใจของเชย์ด้วยประโยคสั้นๆ สีหน้าสงสัยของเชย์เปลี่ยนเป็นหงุดหงิด ตามด้วยถอนใจ “เจ้าบ้านนั่นทำอย่างนี้อีกแล้ว” เขาบ่นขณะชมวดคิ้วแล้วหรีตา

“แกวันนี้ถือว่าผมเลี้ยงก็แล้วกัน อย่าคิดมาก” บาร์เทนเดอร์เลื่อนแก้วเหล้ามาให้หลังจากพุดจบ เขายืมให้เชย์เป็นทำนองว่า ทุกอย่างมีทางแก้ไข

เชย์สายศีรชะ ก่อนจะหยิบแก้วเหล้าตรงหน้ามากระดกรวดเดียวหมด “มาสเตอร์...ขออีกแก้วได้ไหมครับ”

เขาถามออกไป

คนถูกถามพยักหน้ารับก่อนจะพูดขึ้น “ได้สิครับ แต่
แกวนี้ต้องคิดเงิน” รอยยิ้มแตะที่ริมฝีปากชายวัยกลางคน
อายุราวๆ สี่สิบปี

เซย์นั่งนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าซ้ำๆ แล้วตอบ
กลับไป “ส่งมาเถอะครับ เป็นหนี้เพิ่มขึ้นอีกนิดหน่อยก็ได้
ต่างกันหรอก...ถ้าเทียบกับหนี้สินที่เจ้าเซโรมันทำให้ผมนะ
ครับ”

ชายหลังบาร์พยักหน้าเข้าใจ เขาหันไปจัดการชงเหล้า
แบบเดิมอีกแก้วมาให้เซย์ แต่ก็ยังใจดีพอจะยื่นซองกินเล่น
เล็กๆ น้อยๆ ติดมาด้วย “ลงบัญชีเหมือนเดิมใช่ไหม” เขา
ถามเสียงนุ่ม

“ขอรับกวนด้วยครับ ถ้าเงินค่าคอมมิชชันรอบหน้า
ออกผมจะรีบมาจ่ายให้ครับ” เซย์ตอบ หลังจากนั้นเขาก็ใช้
เวลาอยู่ที่นั่นอีกราวสามสิบนาที แล้วจึงขึ้นไปยังห้องพักของ
ตัวเอง ห้องเล็กๆ ที่อยู่ข้างแทงก์น้ำมันดาดฟ้าบริษัท...

เช้าวันต่อมา...

“อูย...”

เวลาเจ็ดโมงเช้า เซย์ตื่นขึ้นมาด้วยสภาพสะบักสะบอม
มีรอยฟกช้ำกระจายอยู่ตามตัว แขนขาถ้าไม่สวมถุงเท้าจะเห็น
ได้ว่ามีสีม่วงคล้ำเป็นจ้ำ เซย์ลุกจากเตียงแล้วนั่งถอนใจ ผ่าห่ม
สีเทาเนื้อหยาบยังปิดส่วนขาไว้ เขารวบรวบเรี่ยวแรงที่ไม่ได้มี
มากมายอะไรนักพาตัวเองลงมายืนข้างเตียง หลังจากนั้นก็
จัดเตรียมอุปกรณ์อาบน้ำแล้วเดินลงไปชั้นสองเพื่อใช้ห้อง

อาบน้ำที่นั่น

ระหว่างจัดการใช้น้ำเย็นไล่ความงัวเงียและเรียกความสดชื่นเท่าที่พอจะทำได้ เซย์ก็สำรวจร่องรอยต่างๆ บนร่างกายตัวเอง

“ครั้งนี้อะไรอีกล่ะ...” เขาพูดขณะมองรอยช้ำดวงใหญ่ที่เอวซ้ายของตัวเองในกระจก “มังกรหรือปีศาจก็ 모르 รู้แต่เดินที่เจ็บแปลบเลยที่เดียว แล้ววันนี้ต้องเดินไกลเสียด้วยสิ” เขาพูดขณะเอื้อมมือลงไปสัมผัสรอยที่ขา และเมื่อออกแรงกด เซย์ก็ต้องคว้าตัวด้วยความเจ็บปวด

ชายหนุ่มที่ค่อยๆ เหยียดตัวขึ้นมามองดูสภาพตัวเองในกระจกแล้วส่ายศีรษะอย่างปลงๆ “ไม่รู้ร่างกายนี้มันจะทนได้อีกนานแค่ไหน คงต้องทำอะไรสักอย่าง...” เขาพูด ตามด้วยถอนใจ หลังจากนั้นเซย์ก็สะบัดหน้าไล่ความอ่อนล้าอีกครั้ง ก่อนจะเดินออกไป

หลังเสร็จจากอาบน้ำ เซย์ก็เปลี่ยนเป็นชุดทำงานที่มิดชิด มันปิดบังรอยแผลของเขาได้เป็นอย่างดี เขาเดินไปที่แผนกผู้กล้าที่เพิ่งจะพ้นโทษยุบแผนกมาไม่นาน ที่นั่นมี เรย์โนอาร์ เบียนก็ หนึ่งในเดียวของแผนกซึ่งเป็นสายเลือดผู้กล้าที่แท้จริง กับแอนเจล่า พนักงานใหม่ที่เพิ่งได้รับบรรจุในแผนกผู้กล้าเป็นคนที่สองในประวัติศาสตร์ เรย์โนอาร์...ชายที่เซย์มักจะแนะนำบริการให้ลูกค้าได้รู้จัก

“โชคสองชั้นเลยนะครับคุณเรย์ แผนกก็ไม่ถูกยุบ แถมยังได้คุณแอนเจล่ามาอยู่ในแผนกอีกด้วย” เซย์พูดเสียงเรียบ แต่สายตาที่มองไปยังเรย์โนอาร์จิกกัดเล็กน้อย แล้วบพท้ายด้วยยิ้มเย็นๆ ที่มุมปาก

“ผู้กล้าพันธุ์อมตะอยู่แล้วละฉันนะ” เรย์โนอาร์ตอบ ก่อนจะหันมองหน้าแองเจล่าแล้วพูดต่อ “แต่ก็ตอบไม่ได้เหมือนกันนะว่าเรื่องไหนมันโชคดีกว่ากัน ระหว่างไมโดนยุบ แผนก กับได้เพื่อนร่วมงานคนสวยคนนี้มาอยู่ด้วย”

แองเจล่ายิ้มน้อยๆ แต่ยั้งนิ่งเงียบ ผ่านไปสักครูเธอก็พูดเสียงหวาน “อาจจะทั้งโชคดีและไม่ดีมั้งคะ” เธอว่า “แต่ว่าโชคดีหรือโชคร้ายที่มาทำงานกับคุณเรย์ ตอนนี้ฉันเองก็ชักไม่มั่นใจเท่าไหร่นักหรอกค่ะ”

“พูดแบบนี้แสดงว่ายังโกรธผมเรื่องงานที่แล้วอยู่ชั้น เหรอครับเนี่ย” เรย์โนอาร์แหยะยิ้ม

“คุณผู้กล้าคิดว่าการถูกปล่อยอยู่ท่ามกลางฝูงสัตว์ประหลาดมันรู้สึกยังไงบ้างล่ะคะ” เธอยิ้มพร้อมกับมองไปยังชายที่เธอพูดถึง แต่เรย์โนอาร์กลับทำไม่รู้ไม่ชี้

เซย์ที่มองสองคนนี้อยู่ขยับแว่นตาตัวเองก่อนจะพูดออกมา “เข้าคู่กันทีนะครับ ผู้กล้าบ้าพลังกับผู้หญิงพันธุ์แกร่ง”

“คุณเซย์...” แองเจล่าหันมาตีหน้านิ่ง เสียงที่พูดออกไปไม่ได้ดูตันอะไร แต่มันทำให้คู่สนทนาไม่คิดจะพูดอะไรต่อ

“โอ๊ะ...ผมคงพูดมากไปหน่อย ขอภัยครับ ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ เอละ เดี่ยวผมต้องออกไปทำงานแล้ว” เซย์ว่า

“ช่วงนี้หนักขึ้นละสิ...เจ้านั่นนะ” เรย์โนอาร์พูดพร้อมกับมองไปที่รอยخابนต้นคอของเซย์ที่ยังมีร่องรอยอยู่บ้าง

ชายคนถูกถามเอื้อมมือขยับปกเสื้อขึ้นสูง แต่ก็ไม่ได้ช่วยปิดบังอะไรได้มากนัก “ช่วงนี้รู้สึกว่าการหนักขึ้นทุกคืนเลยครับ” เซย์ตอบกลับก่อนจะเลื่อนมือแตะตรงรอยخابที่ว่า “ฉันไม่ไปก่อนนะครับ...” เขาตัดบท ก่อนจะเดินลงไปยังชั้นล่าง

แล้วออกจากบริษัททางประตูหน้า

แต่ก่อนหน้านั้น ก็ไม่ลืมไปรับของที่สั่งไว้จากลิเคียวร์
ในแผนกรับซื้อ ซึ่งก็เป็นไปตามธรรมดาของทุกวัน เจ้าลิเคียวร์
นอนหลับอยู่ แต่เตรียมของกองไว้ให้ พร้อมกับมีกระดาษ
แผ่นเล็กๆ แปะไว้

‘ของคุณเซย์’

เสียงนกร้องว่ามาเมื่อชายหนุ่มออกจากตัวอาคาร
ต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ไม่ไกลนักเริ่มแตกใบอ่อน อากาศยามเช้าใน
ฤดูใบไม้ผลิสดใส แต่ใบหน้าของเซย์กลับทรุดโทรม เขาเดิน
ออกจากบริษัทด้วยใบหน้าอิดโรย แต่ก่อนจะออกจากเขตรั้ว
เสียงติดต่อด่วนคิวกี้ดังขึ้น

“เซย์ครับ” เขาตอบเสียงเนือยหลังจากล้วงเจ้าเครื่อง
มือสื่อสารทรงลูกบาศก์ออกมาจากกระเป๋าเสื้อสูท

“มาที่ห้องบำนาญดิ” เสียงคันทูของเขาส่งผ่าน
อุปกรณ์มหัศจรรย์

“ตาแก่...เอ๊ย! ท่านประธาน มีอะไรกับผมหรือครับ”

“ยังปากเสียเหมือนเคยนะ เดี่ยวป่าตบหัวทิ่มเลย
เรียกก็ต้องมีเรื่องสิ รีบมาด้วยละ ที่ห้องบำนาญะ ให้ไวด้วย ้วย
สระรุ่นใจ ระ อื่น...”

พอจบประโยคการติดต่อก็โดนตัดไปทันทีโดยไม่รอ
ความเห็นใดๆ แต่ก็เป็นเรื่องปกติ เรื่องที่ทุกคนในเอ็ม.เฮาส์
รู้ดีก็คือ...คำสั่งประธานถือเป็นเรื่องเด็ดขาด

เซย์ขมวดคิ้วเข้าหากัน ก่อนจะเก็บคิวกี้ลงกระเป๋า
“้วยรุ่นเมื่อก็ร้อยปีก่อนละครับนั่น” คนพูดแบ่ปากไม่เห็นด้วย

กับคำพูดที่ฟังได้ยินมา

แต่ในเวลาพร้อมๆ กับที่เขาพูดจบ เสียงเรียกจากคิวิบก็ดังขึ้นอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ทำเอาผู้ชายหน้านั่งสะดุ้งโหยงด้วยความหลอน

“ผมเปล่านะ! ไม่ได้ว่าอะไรเลยนะ!” เขารับกรอกเสียงเข้าไป

“พูดอะไรของแก จะบอกให้ชื่อขนมปังทาแยมให้บ้านน้อย” เสียงจากคิวิบตอบกลับมา มันทำให้เซย์ถอนใจยาวอย่างโล่งอก

“เงินล่ะครับ” เขาถามกลับ

“แกจ่ายสิ ดิดหนี่ฉันตั้งเท่าไร ถือว่าเป็นดอกเบี้ยยก็แล้วกัน ให้ไวด้วย ให้ไวเลย...” เสียงประธานว่า “เฮ้ย! แวะซื้อหนังสือความลับสาวสะพรั่งให้ป่าด้วย!” ประโยคหลังนี้เซย์ทำเป็นไม่ได้ยิน

“จะรีดเลือดกับปูผมก็คงว่าอะไรผู้ใหญ่ใจกว้างแบบท่านประธานไม่ได้หรอกครับ” เซย์ทำเสียงรันทดแต่หน้าตาไม่ได้เปลี่ยนไปแม้แต่น้อย

“ถ้ายังยึดยาด ได้เห็นป่าทูปปูกระดองแตกแนวๆ นี่ยังไม่นับที่นินทาเมื่อกี้นี้ละ”

ประโยคหลังสุดทำเอาเซย์กลืนน้ำลายลงคอแล้วรีบตรงไปจัดการซื้อของตามสั่งทันที

“เก็บชีวิตไว้ใช้หนี้ดีกว่าเรา” เขาพูดกับตัวเองพร้อมกับถอนใจยาว

เชย์เคินทอน่องไปร้านขนมปังอบเจ้าเก่าเหลาเหย่ที่

ตั้งมานาน ลุงเจ้าของร้านแก้วนร้าวคราวเดียวกับประธานบริษัทของเขา หลังจากเชย์สั่งขนมปังที่ประธานสั่งมา ตามด้วยรายการอาหารของตัวเอง ที่เขาคิดคำนวณว่าจะให้พนักงานพอให้เขาลุงงานในวันนี้ได้สำเร็จ หลังจากได้ยินสิ่งที่เชลส์แมนหนุ่มสั่ง เจ้าของร้านก็พยักหน้ารับ แล้วหันไปจัดการของที่ว่าให้เรียบร้อยด้วยท่าทางคล่องแคล่ว

หลังจากเชย์ได้ขนมปังในถุงกระดาษสีน้ำตาลสองถุง ก็หันหลังกลับไปทางบริษัททันที “แล้ววันนี้เราจะทำงานเสร็จก่อนหกโมงไหมนี่ ชินไม่ทันนี้ช่วยแน่ๆ” เชย์บ่นก่อนจะเริ่มออกเดิน ไม่นานนักชายหนุ่มในชุดสูทเก่าๆ ก็ขึ้นมาถึงหน้าห้องของประธาน ในมือมีถุงสีน้ำตาลใบเล็กๆ สองใบ ด้านในของถุงใบหนึ่งนั้นเป็นขนมปังทาแยมอย่างที่ประธานสั่ง ส่วนอีกใบเป็นขนมปังทาเนยที่เชย์ซื้อมาเป็นอาหารเช้าของตัวเอง

เชย์ยืนนิ่งอยู่หน้าห้องก่อนจะถอนใจเอือกใหญ่ “มีเรื่องปวดหัวมาให้แน่ๆ งานนี้ไม่น่าผิดพลาด ตาแก่นี่เรียกมาที่ห้องที่ไร ไม่เคยมีเรื่องธรรมดาสักที” เขาบ่นก่อนจะเอื้อมมือไปเคาะประตูห้องอย่างจำใจ หลังจากนั้นก็มีเสียงชายคนหนึ่งตะโกนดังออกมา “เข้ามาเลยๆ!”

เชย์สูดหายใจเข้าก่อนจะปล่อยลมหายใจออก หลังจากนั้นก็เอื้อมมือเปิดประตูเข้าไปในห้องตรงหน้า ชายสูงวัยหน้าคุ่นตานั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ โดยอีกฝั่งของโต๊ะมีหญิงสาวผมสีน้ำตาลอ่อนนั่งอยู่ ใบหน้าเรียกว่าดวงตาสีน้ำตาลสดใสเช่นเดียวกับสีผมของเธอมองมาที่เชย์อย่างสนใจ

“เอาขนมปังมานี่ก่อนเลย ฉันกำลังหิว” ประธานที่วันนี้อยู่ในชุดเสื้อฮาวายลายดอกสีแดงดำกวักมือเรียกหาของที่เขาฝากแถม ‘บั้งคับ’ ให้พนักงานจนๆ ซื้อมาให้

เซย์ถอนใจพร้อมกับห่อไหล่ก่อนจะเดินไปที่โต๊ะ และวางถุงกระดาษถุงหนึ่งไว้ตรงหน้าประธานบริษัท “ขนมปังทาแยมครับ” เขาบอกย้ำถึงของที่อยู่ด้านใน

แต่ดูเหมือนว่าตัวประธานเองจะไม่ได้สนใจคำพูดของเขาเท่าไรนัก ดวงตาของชายในชุดสีฉูดฉาดมองมาที่ถุงกระดาษอีกใบ

“นั่นอะไรนะ” เขาถามแล้วจ้องตาไม่กะพริบ

“ขนมปังทาเนยของผมครับ” เซย์ตอบเสียงเรียบ

“อืม...” ประธานทำเสียงจิมจ่าพร้อมกับเอามือจับคางตัวเอง “เข้าทำนี่...ขนมปังทาเนย กำลังอยากกินอยู่พอดี”

“งั้นผมเอาขนมปังทาแยมก็ได้ครับ” เซย์พูดพร้อมกับวางถุงที่ถืออยู่แล้วจะหยิบอีกถุงหนึ่งกลับ แต่ยังไม่ทันที่เขาจะทำตามที่ได้คิด เสียงของประธานก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ฉันอยากกินทั้งสองอย่างนะ เอาไว้นั้นละ นายลงไปซื้อเอาใหม่ก็แล้วกัน”

‘นรกแล้วไง!’ ถ้าในใจของเซย์มีคำอุทานก็น่าจะราวๆ นี้ เพราะเสียงที่พูดออกมานั้นบาดไปถึงหัวใจของคนที่กำลังฉวยรายจ่ายค่าอาหารเข้าทั้งเดือนของตัวเองไว้แล้วอย่างรุนแรง การซื้อขนมปังให้ประธานะยังพอไหว แต่เมื่อถูกเอาส่วนของตัวเองไปด้วย เซย์น่าจะต้องอดอาหารเช้าของวันนี้แน่นอนแล้ว แถมเขาต้องหิวท้องรอให้ถึงมือกลางวัน โดยที่ต้องทำงานให้เสร็จตามกำหนดอีกด้วย

ชายหนุ่มยืนนิ่งแต่ไม่กล้าพูดอะไรออกมา เพราะมีแขกของประธานนั่งอยู่ด้วย ที่ทำได้ก็เพียงกลั๊กลีนผืนทากัดฟันสู้ชีวิตอันมัวหมองต่อไป

“นั่งๆ ยืนทำไมกัน” ประธานเรียกเซย์ให้นั่งลงตรงหน้า โดยที่กำลังเริ่มกินขนมปังในถุงแรก...ขนมปังทาเนยที่เคยเป็นของเซย์ ขนมปังที่เป็นตั้งอนาคตอันสุขสกาวิบวาวของเซลส์แมนจนๆ และที่ทำร้ายจิตใจเขามากขึ้นอีกก็คือท่าทางที่ประธานลองลิ้มชิมรสนั้นทำเขาต้องกลืนน้ำลายอีกใหญ่

“หนูเนียร์! สนใจกินด้วยกันกับป้าไหม ขนมปังเจ้านี้อร่อยมากเลยนะ ทั้งนุ่มทั้งหอม...อืม อร่อยจริงๆ” ประธานพูดขณะเคี้ยวขนมปังอย่างออกรสออกชาติ...และชายอีกคนที่มองตาปริบๆ กำลังคิดถึงรสชาติของชีวิตที่ต้องอดอาหารเข้า

“ไม่ดีกว่าจะประธาน” หญิงสาวพูดก่อนจะตอบกลับความหวังดีด้วยรอยยิ้มสดใส “ขอบคุณนะค่ะ แต่ฉันรีบรื้อรามาแล้วค่ะ” หญิงสาวที่นั่งอยู่โค้งตัวอย่างมีมารยาท หลังจากบอกปฏิเสธออกไป เสียงของเธอใสและหวาน เมื่อเซย์ดูจากใบหน้าของเธอ เขาจะเห็นว่าแล้วอายุน่าจะเกินยี่สิบปีไปแล้ว แต่ใบหน้าดูอ่อนกว่าอายุจริงอยู่พอสมควร

“แล้วจะเสียใจนะ” ประธานยังพูดถึงขนมปัง “อืม...เซย์ พอวันนี้ฉันมีเรื่องให้แก้ทำ”

“ท่านประธานก็มีเรื่องให้ผมทำตลอดแหละครับ” เซย์ตอบกลับไป

“หิ...เจ้านี้” ชายชราทำเสียงขึ้นจุก “ยกย่อนฉัน

ตลอดเวรนี้แหละเนาะ เออ...แต่ช่างเถอะ มาว่าเรื่องงานดีกว่า”
 ประธานเริ่มเข้าเรื่อง ขณะที่เซย์พยักหน้ารับ

“ก็ดีครับ นี่ก็เสียเวลาของผมมาพอสมควรแล้ว”

“นั่นเนียร์...เนียร์ ไวต์ฟลาวเวอร์” ประธานแนะนำ
 หญิงสาวที่นั่งอยู่ด้านข้างเซย์

“เซย์ ซิลเวอร์โลด์ครับ เรียกผมเซย์ก็ได้ครับ” ทันที่
 ที่ได้ยิน เซย์ก็ยื่นมือออกไปแนะนำตัวอย่างสุภาพ

หญิงสาวยื่นมือออกมาจับกับมือของเขา พร้อมยื่นรอย
 ยิ้มให้เช่นกัน “ยินดีที่ได้รู้จักค่ะคุณเซย์ ฝากตัวด้วยนะคะ”
 เสียงใสๆ ของเนียร์ตอบกลับมา

“ฝากตัว?” เซย์มีปฏิกิริยากับคำพูดสุดท้ายที่ได้ยิน
 เขาหันไปทำสีหน้าตั้งคำถามกับประธานทันที

“อืม...นี่ละเรื่องที่ฉันจะวานแก แกช่วยดูแลเธอหน่อย
 เธอเป็นว่าที่พนักงานขายคนใหม่ของเรา” ประธานว่า

เซย์เลิกคิ้วสูงอย่างประหลาดใจ เพราะตั้งแต่เขาอยู่ที่
 นี่มา ไม่เคยมีแม่แต่ครั้งเดียวที่บริษัทนี้จะมีฝ่ายขายเพิ่ม “นี่
 ลุงจะปลดผมแล้วใช่ไหม!” ชายหนุ่มมีสีหน้าดีใจ ดวงตาเป็น
 ประกายที่จะได้ยกหนักก้อนโตออกจากหลัง

“ยัง...แกต้องทำงานให้ฉันอีกนาน” เสียงตอบกลับ
 ทำให้สีหน้าของเซย์กลับเป็นเหนื่อยหน่ายเหมือนเคย “ดูที่
 ปากฉันนะ” ประธานชี้ที่ปากตัวเอง “อีก...นาน...” เขาย้ำก่อน
 พูดต่อ “ฉันแค่จะเพิ่มคนให้ฝ่ายแกเท่านั้นละ ไม่มีอะไรมาก”

“แล้วผมจะได้ค่าจ้างเท่าไร” เซย์รีบถามทันที

ประธานหรีดตามองหน้าเขาก่อนจะเริ่มพูดต่อไป “ไม่ได้
 สักแดงเดียว...แต่ลองคิดสิ ถ้าเธอเป็นงานเมื่อไรแกก็สบาย

นะเจ้าเซย์" ชายชราพูด

"ผมคิดแล้ว..." เซลส์แมนหนุ่มตอบกลับทันควัน "พอผมฝึกเธอแบบ 'ฟรีๆ' เรียบร้อยแล้ว อีกสักพักก็จะมีคู่แข่งที่จะมาแย่งลูกค้าของผม นอกเสียจากว่าเธอจะถูกส่งไปทำงานคนละเขต นี่มันเหมือนฝึกคนมาฆ่าตัวเองนะครับท่านประธาน ถ้าเป็นแบบนี้ก็น่าจะมีเงินพิเศษบ้าง เหมือนค่าจ้างให้ฆ่าตัวตายเอาประกัน อะไรทำนองนั้นนะครับ" ชายหนุ่มตอบออกไปทั้งที่ใบหน้ายังนิ่งเฉย

"อืม...เข้าใจละ มันก็ถูกของแกล" ประธานกอดอกพร้อมกับพยักหน้าเข้าใจ "เดซี! เดซีอยู่ไหนมานี่ทีซี!" บูเกอร์แม็คเคน ประธานของเอ็ม.เฮาส์ตะโกนเสียงดังลั่น และไม่นานนักคนที่ถูกเรียกก็เข้ามาในห้อง

สายตาคมปรากฏออกมาพร้อมขำเรียวๆ เดซีเดินมาในชุดกระโปรงสั้นสีดำ "มีอะไรคะ" เธอถามขึ้น

"เจ้าเซย์เป็นหนี้ฉันเท่าไร" ประธานถามขึ้นทันที ทำเอาเซย์ถึงกับเลิกคิ้วสูง

"สักครู่นะคะ รู้แต่ว่าเยอะ แต่จำตัวเลขไม่ได้ค่ะ หลายหลักเกิน" เดซีตอบก่อนจะเดินออกไปด้านนอก เธอหายไปราวๆ สองสามนาทีแล้วกลับมาพร้อมคำตอบ "ตอนนี้อยู่ที่ 115,373,451 เหรียญค่ะ"

"ร้อยกว่าล้านรี...อืม แล้วถ้าฉันจะคิดดอกเบี้ยสักร้อยละหนึ่งต่อเดือนเจ้าเซย์ต้องจ่ายฉันเท่าไร" เขาถามต่อขณะมองหน้าเซย์ที่เริ่มทำตัวสับสนไปเรื่อยๆ

เดซีตอบออกมาโดยไม่ต้องใช้อุปกรณ์ช่วยในการคิดเลยแม้แต่หน่วย "1,153,735 เหรียญ เพราะเวลาหารแล้วมัน

มีเศษอยู่จุดห้าหนึ่ง ฉันเลยจัดการบัดขึ้นค่ะ” เธอตอบกลับมาอย่างถูกต้องแม่นยำ

เซย์กลืนน้ำลายอีกใหญ่แต่ก็ยังไม่ได้พูดอะไรออกไป เนียร์ตาโตกับจำนวนเงินที่ได้ยินแต่พยายามเก็บอาการอย่างมีมารยาท และหลังจากนั้นประธานก็ถามต่อ “ตกลงว่าเจ้านี้ต้องจ่ายฉันเดือนละล้านหนึ่งแสนกว่าๆ วาจั้น ถ้าฉันจะเก็บดอกเบี้ยย่ะนะ”

“ใช่ค่ะ แต่ถ้าจะว่ากันที่ร้อยละศูนย์จุดแปดเท่ากับ อัตราดอกเบียของธนาคารเซนทรัลแบงก์ที่ประกาศเมื่อเช้า ก็ จะอยู่ที่ 922,988 เพราะหารแล้วมีเศษจุดหกค่ะ” เดซี่ว่า

“โอเค...ขอบใจจ้ะ เดี่ยวรอลอดคนป่าจะเรียกใหม่นะ” ประธานพูดกับเลขาฯ สาว พร้อมส่งสายตาวานเย็นให้เดซี่ที่กำลังขยับแว่น

“ถ้าเรียกมาแล้วไม่มีสาระจะโดนตีนะค่ะ” เธอตอบก่อนจะเดินออกจากห้องโดยไม่ได้สนใจท่าทีของประธาน เพราะได้ยินเสียงจนาซน

“มะ...เรามาคุยเรื่องของเราต่อดีกว่า” ประธานจ้องไปที่เซย์ “แกอยากเอาค่าจ้างเท่าไรละ เดี่ยวฉันลองคิดดอกเบีย แกแล้วมาห้กลับกับค่าจ้างดูว่าจะเป็นเท่าไร ฉันต้องหักเงินเดือนแกอีกเท่าไร” เสียงเขาเน้นที่ประโยคหลัง...ฉันต้องหักเงินเดือนแกอีกเท่าไร

เซย์ทำหน้าแหงก่อนจะเริ่มพูดเบาๆ “เอ่อ...ผมว่าผมทำฟรีดีแล้วครับ ประธานก็ช่วยผมมามาก ผมจะได้มีโอกาสทดแทนบุญคุณของประธานบ้าง ไม่มากก็น้อย” เขาเปลี่ยนท่าทีโดยสัญชาตญาณ

“จะดีละอะ! แหม...ทำงานก็ต้องมีค่าจ้างสิ ไม่ดี!”
 ประธานพูดพร้อมรอยยิ้มอย่างเหนือกว่าพนักงานหนึ่งท่วมที่
 นั่งอยู่ตรงหน้า

“ดีครับ...ดีมาก ๆ เลยครับท่านประธาน เรื่องแค่นี้ผม
 อยากจะช่วยอยู่แล้วครับ” เซย์กัดฟันพูด

“อ้อ...” ประธานพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะเริ่มแกะขนมปัง
 อีกถุงออกมากินอย่างเอร็ดอร่อย ซึ่งมันทำให้เซย์ที่วันนี้จะ
 ต้องอดข้าวเข้ากลืนน้ำลายอีกใหญ่ “อ้าวเหร...ขอบใจ!”
 ตาลูด้านหน้าของเขาดีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ “ถ้าอย่างนั้นแกดูแลเธอ
 ให้ดีละ ฝากด้วยๆ”

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวนะครับ” เซย์รีบหาทางออกจาก
 ห้องนี้ให้เร็วที่สุด ก่อนจะถูกพูดถึงเรื่องดอกเบี๋ยและเรื่องอื่นๆ
 ที่ดูท่าจะไม่เป็นผลดีแก่ตัวเขาเพิ่มขึ้นอีก และเมื่อเขาลุกขึ้น
 ยืน เนียร์ก็ลุกตามทันที เซย์หันไปมองเธอก่อนจะหันหลัง
 กลับ แล้วรีบเดินนำพนักงานคนใหม่ออกจากห้องนั้นทันที

แต่ก่อนที่จะก้าวเท้าออกไปพ้นจากประตู เสียงของ
 ประธานก็ดังขึ้นอีกครั้ง “เฮ้ย เซย์!” เสียงที่ว่าทำให้คนที่ถูก
 เอย์ชื่อหันกลับไปด้วยสีหน้าหวาดระแวง

“รับ!” ประธานพูดพร้อมกับขว้างอะไรสักอย่างใส่เขา
 และเมื่อเซย์รับของที่ถูกขว้างมาได้ เขาก็รู้ว่ามันเป็น
 ลูกกระดาดสีน้ำตาล เขามวดคิ้วก่อนจะเปิดออกดู แล้วพบ
 ว่าเป็นเงินจำนวนหนึ่ง ที่น่าจะทำให้เขาอยู่ได้ถึงสองเดือนเลย
 ทีเดียว

“อย่าทำให้เนียร์อดอยากเหมือนแกะละ เงินนั้นเอาไป
 ใช้ดูแลเธอ แล้วก็ถือว่าเป็นค่าขนมปังสองชิ้นนี้ด้วย” ประธาน

พูดก่อนจะโบกมือไล่ให้เซย์ออกไป เซย์ยิ้มช้าๆ ก่อนจะเดินนำเนียร์ไปที่ห้องของลิเคียวร์ เพื่อเรียกให้เขาหยิบอุปกรณ์เพิ่มเติมให้เธอใช้ อุปกรณ์พื้นฐานของฝ่ายชายเอ็ม.เฮาส์

หลังจากพ้นห้องประธานมาแล้ว เนียร์ก็พุดขึ้น

“รบกวนด้วยนะคะคุณเซย์” เธอยืมให้ชายตรงหน้า ขณะที่เขาเพียงพยักหน้ารับ แล้วใช้มือดันแว่นตาที่เลื่อนลงมาให้กลับชิดใบหน้าแล้วออกเดิน ไม่นานนักทั้งสองก็มาถึงห้องของลิเคียวร์ เซย์เดินไปที่หน้าประตูห้องก่อนจะเอื้อมมือไปเคาะสองสามครั้ง ไม่นานนักก็มีเสียงดังออกมา

“ของ คุณเซย์ อยู่ที่ หน้าห้อง...” เสียงน้อยๆ ดังลอดออกมา

“ขอโทษครับ พอดีมีอุปกรณ์เพิ่มเติมที่ต้องใช้ครับ” เซย์บอกจุดประสงค์ของเขาออกไปทันที ในขณะที่เนียร์ยังมองพฤติกรรมของสองคนนี้อย่างสงสัย

ไม่มีเสียงตอบจากในห้อง แต่อีกสักครู่ก็มีชายหนุ่มผมหยักศกสีม่วงทำหน้างัวเงียเปิดประตูออกมา

“คุณเซย์ มีอะไร ครับ” เขาถาม ก่อนจะหาวหวิดใหญ่

“ประธานให้ผมพาเด็กฝึกงานออกไปศึกษาเรื่องงานของฝ่ายชายครับ เลยต้องใช้อุปกรณ์พื้นฐานของฝ่ายชายอีกสองสามชิ้น ก็พวกผ้าคลุมล่องหนนั่นละครับ” เซย์บอกความต้องการของเขาโดยไม่รอให้เสียเวลา

ชายหนุ่มผมสีม่วงทำหน้านิ่ง แต่เซย์รู้ว่าเขาแปลกใจนิดๆ เพราะเหมือนจะขยับคิ้วนิดๆ ก่อนจะทำหน้าที่เรียบเฉย

เหมือนเดิม

“รอเดี๋ยว ครับ” หลังจากนั้นลิเคียวก็เดินหายไปทาง ปีกขวาของตึก ไม่นานนักเขาก็กลับมาพร้อมกับผ้าคลุม ล่องหน กระเป๋ามิติที่สี่ และคิวบ์ อุปกรณ์สื่อสารโดยใช้เสียง ที่มีลักษณะเป็นทรงลูกบาศก์สีฟ้าใส

“เรียบร้อย นะครับ” เจ้าหนุ่มผมยุ่งถามตาปรีอ

“ขอบคุณครับ คุณลิเคียวร่อนต่อเถอะครับ” เซย์ ตอบออกไปพร้อมกับยกมือขึ้นขอบคุณ แต่ดูเหมือนในตอน นั้นลิเคียวไม่ได้มองเขาแต่อย่างใด เจ้าตัวเบนหน้ากลับเข้า ห้อง ตาจึงไปที่เตียง ซึ่งดูท่าแล้วเขาแทบอยากจะแทรกตัว ลงไปกับเตียงนอนที่ว่า

และแล้วห้องของลิเคียวก็กลับมาเงียบสงบอีกครั้ง... และรกสุดๆ เหมือนเดิม...

“คุณคนนั้นใครคะรุ่นพี่เซย์” เนียร์ถามขึ้น “ท่าทางเขา ง่วงนอนมาก เขาทำงานกลางคืนหรือคะ” เธอถามอย่างสงสัย

“ฝ่ายรับซื้อของบริษัทเรานะ คุณลิเคียว เขา สะลึมสะลือตลอดเวลาครับ” เซย์ตอบยิ้มๆ “ว่าแต่...เรียก รุ่นพี่เซย์นี่ดูจะให้เกียรติผมมากไปนิด เอาเป็นว่าเรียกผมว่า เซย์ เฉยๆ จะดีกว่านะครับ”

“ถ้าอย่างนั้นฉันเรียกคุณเซย์ก็แล้วกันค่ะ พบกันครึ่ง ทาง” เนียร์พูดเสียงใสพร้อมกับจ้องหน้าของเซย์ ใบหน้าได้ แฉ่นราคาถูกนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แต่สุดท้ายตอบออกมา

“เอาอย่างนั้นก็ได้ครับ ถึงผมจะคิดว่ามันเป็นทางการ ไปนิด แต่ก็คงต้องเอาตามที่คุณสะดวก”

เนียร์หันมามีกับชายที่ยืนอยู่ข้างๆ ความสูงของเขา

ที่สูงกว่าเธอราวสิบกว่าเซนติเมตรทำให้เนียร์ต้องเงยหน้านิดหน่อย แต่เธอก็ส่งรอยยิ้มให้เขาได้อย่างไม่ขัดข้องอะไร

เซย์ซึ่งไม่ค่อยได้รับรอยยิ้มใสๆ แบบนี้สักเท่าไร เพราะในการค้าขาย มักจะได้เห็นรอยยิ้มแบบนี้บ่อยมาก โดยทั่วไปเซย์มักจะได้เห็นรอยยิ้มที่มีผลประโยชน์แฝงอยู่ แต่ที่วานี้มันไม่นับรอยยิ้มจากเพื่อนๆ ของเขาในบริษัทนี้

รู้สึกประหลาดกับรอยยิ้มของหญิงสาวคนนี้ เซย์รู้สึกว่าเขาทั้งสองคนเหมือนจะมีบางอย่างที่คล้ายกันอย่างบอกไม่ถูก แต่เซย์ก็ยังไม่ได้พูดอะไรออกมา เขายื่นอุปกรณ์ให้เนียร์พร้อมกับตีหน้าเรียบ สอนวิธีการใช้ของแต่ละอย่างให้รุ่นน้องคนใหม่ในแผนก เมื่อทุกอย่างอยู่ในขั้นที่เรียกได้ว่าเรียบร้อย เซย์ก็พาเธอเดินออกจากบริษัททันที และไม่ลืมซื้อขนมปังทาเนยเป็นอาหารเช้าเสียก่อน...

เซย์เดินผ่านคาน้ำสแตนเลสสาธารณะเพื่อไปยังสถานีรถไฟ เป้าหมายของเขาในครั้งนี้อยู่ที่หมู่บ้านเศรษฐีที่ตั้งอยู่ไกลออกไปทางทิศตะวันตก ซึ่งตอนนี้ในรายการของซึ่งได้มาจากลิเคียร์มีอยู่ราวสิบกว่าชนิด แต่ที่ดูแล้วน่าจะเป็นของเด็ดจริงๆ ก็คงมีอยู่แค่สามชิ้น รองเท้าเทพพริบตา กระจกแห่งความจริง และตุ้มหูน้ำตานางฟ้า

ทั้งสองคนเดินมุ่งหน้าไปยังสถานีรถไฟ เมื่อจัดการเรื่องตัวเรียบร้อยแล้ว เซย์กับเนียร์ก็ออกมานั่งรอขบวนรถที่ขานซาลา

“เราจะเข้าไปในหมู่บ้านเศรษฐีกันนะครับ พวกนี้แต่ละคนชอบวิธีไม่เหมือนกัน บางคนชอบให้ตื้อ แต่บางคน

จะอยากซื้อถ้าเราทำเป็นไม่สนใจ” เซย์พูดขึ้นขณะวางกระเป๋าสีดำขนาดราวหนึ่งฟุตไว้บนตัก

เนียร์ย่นคิ้วแล้วก็เบิกตากว้าง “แล้วเราจะทำยังไงถึงรู้ได้ล่ะคะ ว่าคนไหนชอบแบบไหน” เธอถามด้วยความอยากรู้

เซย์ใช้นิ้วชี้ต้นแวนตาตัวเอง หลังจากนั้นก็ยิ้มบางๆ “ต้องใช้สัญชาตญาณครับ ผมคิดว่าคุณมีสัญชาตญาณที่ว่าแต่อาจจะยังไม่รู้สึกตัว” เขาตอบออกไป

เนียร์ตั้งใจจะถามบางอย่างต่อไป แต่แล้วเสียงประกาศแจ้งว่าขบวนรถจะเข้าเทียบชานชาลา ก็ดังขึ้น หวัตรจักรสีดามุ่งหน้าพาตู้โดยสารที่ฟ่งอยู่เข้าเทียบชานชาลา เซย์หันไปพยักหน้าให้เนียร์ก่อนจะเดินนำหญิงสาวขึ้นไปยังชั้นประหยัดที่เต็มไปด้วยชนชั้นแรงงาน ทั้งสองคนนั่งรอบนขบวนรถที่หยุดนิ่งอยู่ไม่นาน รถไฟก็เคลื่อนตัวออกจากชานชาลา มุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตก...จุดหมายของเซย์ในวันนี้

หลังจากใช้เวลาอยู่บนรถไฟเกือบครึ่งชั่วโมง เซย์ก็พา

เนียร์ลงมาจากขบวนรถอย่างปลอดภัย ไม่บุบสลายใดๆ แต่จะมีบ้างที่ไม่สู้จะดีนักก็คงจะเป็นสีหน้าของหญิงสาวที่แสดงออกว่า เมื่อครู่น่าจะเป็นเรื่องหนักหนาสำหรับเธอไม่น้อย หลังจากลงที่สถานีเรียบร้อยแล้ว เซย์ก็เดินตัวปลิวออกจากชานชาลาเข้าสู่ย่านคนรวยสุดหรู ซึ่งถ้าดูกันจริงๆ แล้วในตู้โดยสารที่เซย์กับเนียร์โดยสารมานั้น ไม่ค่อยจะมีผู้โดยสารลงที่สถานีนี้สักเท่าไร ที่จะมีบ้างก็พวกแรงงานที่จะต้องมาทำงานในเขตนี้ ส่วนพวกเจ้าของบ้านในย่านนี้ไม่โดยสารรถไฟ พวกเขามีรถส่วนตัวสุดหรูพร้อมคนขับอยู่แล้ว

เซย์หยิบแผนที่ออกมาพร้อมกับหยุดยืนอยู่บนทางเท้า สายตาของเขาลงไปบนแผนที่ในมือ เจ้าแผนที่ที่ว่ามียอวยวงกลมไว้ด้วยปากกาสีแดงหลายจุด

“เริ่มจากที่นี่ก่อนก็แล้วกันนะครับ” เซย์พูดพร้อมกับมองไปยังจุดหนึ่งที่ถูกทำเครื่องหมายเอาไว้ มันเป็นสถานที่ซึ่งอยู่ไกลออกไปจากจุดอื่น

“ทำไมเราไม่ไปตรงบ้านเร็กซ์เบิร์กก่อนล่ะคะ ทำไมต้องไปบ้านคอลเลนก่อน ฉันว่ามันไกลกว่า น่าจะทำให้เสียเวลามากอยู่ ถ้าเราวางแผนดีๆ น่าจะเดินผ่านทุกบ้านที่เราจะไปขายของได้ในระยะสั้นที่สุดนะคะคุณเซย์” เนียร์ที่เขย่งตัวชะโงกดูแผนที่โดยมองผ่านไหล่ของเซย์พูดขึ้น

ชายหนุ่มทำหน้าที่พร้อมกับพับแผนที่เก็บลงกระเป๋า หิ้วสีดำเก่าๆ ที่ซื้อมาราคาไม่เท่าไร หลังจากนั้นก็มองไปข้างหน้าก่อนจะพูดออกมา

“ข้อแรกนะครับคุณเนียร์ เราเป็นนักขาย เป้าหมายเราคือขายของให้ได้ราคามากที่สุดครับ เราไม่ใช่นักวิ่งที่จะต้องทำเวลา ที่ผมเลือกบ้านคอลเลนก่อนแล้วตามด้วยมาร์กัส สเตตัน และสุดท้ายเป็นเร็กซ์เบิร์กนั้น ก็เพราะว่าผมเรียงตามราคาของที่น่าจะขายได้ราคามากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด ถ้าเข้าบ้านเร็กซ์เบิร์กก่อนแล้วเขาเกิดซื้อของบางอย่างที่เราไม่จำกัดไป บริษัทจะเสียโอกาสครับคุณเนียร์” เซย์อธิบายถึงสิ่งที่กำลังจะทำ

หญิงสาวทำตาโตก่อนจะอุทานออกมา “โอ้โฮ...ลึกซึ้งมากเลยคะคุณเซย์ ขอโทษที่ฉันอวดรู้ล่ะคะ” เนียร์กล่าวขอโทษพร้อมกับผงกหัวสองสามครั้ง

“ความกล้าที่จะคิด...มันเริ่มต้นทุกอย่างครับ การที่คุณเสนอความเห็น แสดงว่าคุณมีความคิดของตัวเอง คุณมีความเชื่อมั่นและกล้าที่จะแสดงมันออกมา ถือเป็นเรื่องดีนะครับ...” เซย์หันมามายิ้มนิดๆ “ที่เหลือก็เรียนรู้และอาศัยประสบการณ์ครับ” เขาพูด ก่อนจะออกเดินไปยังเป้าหมายที่อยู่ไกลออกไป

ทั้งสองคนเดินไปเกือบจะสุดย่านนี้ บ้านสีขาวหลังใหญ่สไตล์อภิกที่รั้วมีสีเงินและมีรูปปั้นเทพธิดายืนเรียงรายบนยอดเสาตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า บ้านของเศรษฐีที่มีเบื้องหลังความร่ำรวยโดยไม่รู้ที่มาแน่ชัด แต่ดูจากจำนวนสินค้าที่เขาซื้อจากเอ็ม.เฮาส์ และบริษัทอื่นที่ทำธุรกิจแบบเดียวกัน ก็น่าจะเดาได้ไม่ยากว่ามันเกี่ยวกับการออกไล่สัตว์ประหลาดซึ่งบางทีอาจจะเป็นการล่านอกกฎหมายก็เป็นได้

เวลากว่ายี่สิบนาทีเสียไปกับการเดินทางไปยังบ้าน

หลังที่ว่า และเมื่อมาถึง เซย์ก็เดินไปที่ป้อมยามโดยไม่สนใจเนียร์ที่กำลังลงบิ๊บเท้าของตัวเองสักเท่าไร ดูเหมือนยังโชคดีที่วันนี้เธอเลือกสวมกางเกงมา แต่รองเท้าส้นสูงดูจะเป็นอุปสรรคอยู่สักหน่อย...

“ผมมีนัดกับคุณคอลเลนครับ” เซย์แจ้งพนักงานรักษาความปลอดภัยที่อยู่ในป้อม เขาสวมชุดสีดำลัดกระดุมสีเงินเป็นแถวยาว ที่ปามีบั้งสีเดียวกับกระดุมติดอยู่

“คุณนั่นเอง” เสียงพนักงานคนนั้นพูดขึ้นพร้อมกับไข่มือก๊อบไปยังด้านหน้าของหมวกที่สวมอยู่ “เชิญด้านในเลยครับ คุณท่านสั่งไว้แล้วว่าถ้าคนจากเอ็ม.เฮาส์มาให้เชิญไปที่ห้อง

รับรอง แหม แต่คนที่มาเมื่อวานนี้ผมไม่เคยเห็นหน้าเลยนะ พนักงานใหม่หรือครับ จริงๆ คุณน่าจะแนะนำ给我รู้จักไว้บ้างนะครับ” ชายคนนั้นพูดบางอย่างที่เซย์ไม่เข้าใจออกมา

“เมื่อวาน? แล้วพนักงานใหม่หรือครับ” เซย์ทวนคำพร้อมกับขมวดคิ้ว

ชายในชุดฟอร์มหันมองหน้าเขาแล้วย่นจมูก “ก็คนที่พวกคุณส่งมาขายของให้คุณท่านไงล่ะครับ เอ๊ะ! แต่คุณผู้หญิงที่มาพร้อมคุณนี่ก็พนักงานใหม่ใช่ไหมครับ ช่วงนี้คงจะขยายกิจการสินะ รับคนเพิ่มมากขึ้นเลยนะครับ” เขายังยืนยัน

“อืม...” เซย์ทำเสียงประหลาดใจ

“คุณเซย์...” เนียร์ยื่นหน้ามากระซิบ “ใครหรือคะคนในฝ่ายเรารีบเล่า” เธอถามออกมา

“อ้อ...ขอบคุณมากนะครับ ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวเข้าไปรอตที่ห้องรับรองเลยนะครับ” เซย์ยังไม่ตอบคำถามของเนียร์ แต่หันไปพูดกับพนักงานคนนั้นแทน หลังจากนั้นเขาก็ออกเดินไปตามทาง แม่บ้านในชุดสีดำคาดผ้ากันเปื้อนสีขาวยืนรอรับพวกเขาอยู่ไกลออกไป

“แปลกจริงๆ” เซย์พูดกับตัวเองเหมือนอย่างเคย โดยลึ้มนึกว่าครั้งนี้เขาไม่ได้อยู่คนเดียวเหมือนเคย

“เรื่องที่คนในฝ่ายเรามาเมื่อวานนะหรือคะ” เนียร์เอียงคอมองไปที่ใบหน้าคนพูด

เซย์ส่ายหน้าปฏิเสธความเข้าใจผิดบางอย่างของหญิงสาวที่เดินอยู่ข้างๆ “ฝ่ายเราไม่มีคนอื่นหรอกนะครับ เมื่อก่อนมีผมคนเดียว มาวันนี้ก็เพิ่งจะมีคุณมาเพิ่มนี่ละ ถ้าคุณไม่ได้มา และผมไม่ได้มา แล้วใครกันล่ะที่มาที่นี้ก่อนหน้าเรา” ชาย

หนุ่มพูดด้วยสีหน้าสงสัย แต่เมื่อพูดถึงตรงนี้เขาก็ต้องเงย
ไป เพราะอยู่ในระยะที่แม่บ้านซึ่งมาคอยต้อนรับอาจจะได้ยิน
สิ่งที่กำลังคุยกัน ถึงมันจะไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่เซย์มักไม่
ปล่อยข้อมูลใดๆ ของบริษัทให้หลุดรอดออกไป

“เชิญทางนี้เลยค่ะ” หญิงวัยกลางคนในชุดแม่บ้านพูด
ขึ้น ก่อนจะผายมือแล้วออกเดินนำทั้งสองคนเข้าสู่คฤหาสน์

เซย์กับเนียร์เดินตามไปจนถึงห้องรับรองหรูหรา
ลักษณะการตกแต่งและสิ่งของที่อยู่ในห้องนี้น่าจะเป็นแบบ
กรีก รูปหล่อทองเหลืองของเทพีอารีน่าสูงกว่าสามเมตรตั้ง
อยู่กลางห้อง ในมือที่แบออกของเธอมิ ไนกี้ เทพธิดาแห่ง
ปัญญายืนอยู่

ด้านข้างซ้ายขวาของรูปหล่อเทพีอารีน่าเป็นภาพวาด
ของทวยเทพ ทางขวาน่าจะเป็นสงครามสุดท้าย อาร์มาเกด-
ดอน ส่วนทางด้านซ้าย ถ้าเซย์เดาไม่ผิดน่าจะเป็นเรื่องของ
ลูซิเฟอร์ หัวหน้าเทวดาผู้หลงผิด ปีกสีขาวที่ถูกสีดำกลืนกิน
และร่างที่ร่วงหล่นทำให้เขาคิดอย่างนั้น

โซฟาที่บุด้วยกำมะหยี่ทำให้ดูหรูหรา ส่วนโต๊ะเตี้ยๆ
ที่อยู่ด้านหน้าเป็นผลึกใสทรงกระบอก เมื่อนั่งลงเรียบร้อย
เนียร์ก็ไล่สายตามองดูรอบห้อง หลังจากนั้นแม่บ้านคนเดิมก็
จัดเครื่องดื่มมาให้ทั้งสอง น้ำเปล่าและกาแฟอย่างละสองชุด

“หากท่านเป็นผู้สร้างมนุษย์เหล่านั้นขึ้นมาจากด้วยรูป-
ลักษณ์แห่งทวยเทพ ข้าพระองค์นี้จะพาดีพันร่างเหล่านั้น
ให้พินาศจนสิ้นสูญ...” หญิงสาวที่นั่งมองรูปภาพทางซ้ายเอ่ย
ขึ้นมา

“ผมคิดว่าลูซิเฟอร์อิจฉามมนุษย์อย่างที่ว่ากันมานะ

ครับ” เซย์มองไปที่ภาพเดียวกับเนียร์ ภาพเทวทูตที่ปีกเริ่มถูกฉาบด้วยสีดำ

“ฉันว่าบางทีเขาอาจจะรักพระเจ้ามากจึงน้อยใจก็เป็นได้นะคะ เมื่อรักมากก็อยากเป็นคนสำคัญ” หญิงสาวเอ่ยออกมาขณะที่ยังไม่ละสายตาจากภาพนั้น รูปลูซิเฟอร์ที่กล่าวกันว่าโคจรที่พระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้นมา โดยใช้รูปลักษณะของทวยเทพ และเป็นเหตุให้เขาเป็นผู้ก่อสงครามขึ้นบนสรวงสวรรค์

“ถ้าจริง...ผมว่าลูซิเฟอร์ผิดอยู่สองอย่าง...” เสียงหนึ่งดังมาจากทางด้านประตูห้องที่ถูกเปิดไว้นานแล้ว ชายชราผมขาวโพลน หน้าตาบ่งบอกว่ามีสกุลยีนอยู่ที่นั่น เขาสวมทักซิโดสีดำลลับกับผ้าพันคอผ้าไหมเนื้อบางเบา มองดูปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นของชั้นเลิศ

“สวัสดีครับ ยังคมคายเหมือนเคยคุณคอลเลน...” เซย์เอ่ยทัก

“ยินดีที่ได้พบคุณนะคะคุณคอลเลน” เนียร์ยืนขึ้นก่อนจะประสานมือสองข้างไว้ด้านหน้า ค้อมตัวอย่างมีมารยาท

“พบกันอีกแล้วนะคุณเซย์ วันนี้พาสาวสวยน่ารักมาเสียด้วย พนักงานใหม่อีกแล้วหรือนี่” ชายผู้เป็นเจ้าของคฤหาสน์หลังนี้ทักทายก่อนจะค่อยๆ เดินเข้ามาหาเซย์กับเนียร์

“ทำไมคุณถึงคิดว่าลูซิเฟอร์ผิดล่ะครับ ผิดนี้ผมว่าความหมายของคุณไม่น่าใช่ผิดกฎสวรรค์” เซย์ถามกลับไป

ชายชราหัวเราะออกมาทันทีที่ได้ยินคำพูดนั้น “คุณนี้รู้ใจผมเสมอเลยนะ!” คอลเลนชี้นิ้วชี้ไปที่เซย์ซึ่งกำลังยกกาแพขึ้นจิบ

“ใช่...ผมไม่ได้หมายความว่าเขาผิดกฎสวรรค์ จริงๆ คนผิดก็คือคนแพ้ ที่เขาผิดเพราะพ่ายแพ้ แต่ที่เขาพ่ายแพ้นั้นนะมาจากความผิดอีกสองอย่าง หนึ่ง...ปล่อยให้ความโกรธครอบงำแล้วประกาศแผนของตัวเองออกมา และสอง...ลูซิเฟอร์ไม่เคยทำการค้าเลยปั่นหน้ายิ้มทั้งที่ในใจไม่พอใจไม่เป็น” ชายคนนั้นพูด ก่อนจะเว้นจังหวะหายใจ มองมาที่เซย์ “ไม่เหมือนคุณนะคุณเซลส์แมน คุณชำนาญเรื่องการตีหน้านิ่งซ่อนความรู้สึก” เขาพูดยิ้มๆ

“ผมมีหน้าที่ทำให้ลูกค้าพอใจครับคุณคอลเลน” เซย์ตอบกลับไป

ชายชราพยักหน้าก่อนจะเดินมาทั้งตัวลงนั่งตรงข้ามคนพูด “วันนี้มีอะไรมาเสนอผมละ แต่บอกไว้ก่อนนะ ถึงผมจะซื้อของจากเอ็ม.เฮาส์ตลอด แต่ไม่ได้แปลว่าจะต้องพอใจกับของที่มาเสนอ ถ้าไม่มีอะไรที่น่าสนใจคุณก็คงจะต้องเอามันกลับไปแล้วละคุณเซลส์แมน” คอลเลนเปลี่ยนเป็นนั่งไขว่ห้าง หลังพิงโซฟา ก่อนจะหยิบชิการ์กลืนแรงมากาบไว้ที่มุมปาก

เซย์ยังนั่งในขณะที่เนียร์เริ่มออกอาการประหม่า เป็นเรื่องปกติที่จะต้องเกิดขึ้นเมื่อมือใหม่ต้องมาเจอลูกค้าไม่ธรรมดาอย่างชายตรงหน้า แต่สำหรับเซย์แล้วนับว่าพอพิດพอเหวี่ยงกันได้ ถ้าจะใช้ภาษาที่พอจะเห็นภาพ ก็น่าจะเรียกว่า...มวยถูกคู่

“ผมว่าคุณรู้ดีอยู่แล้วครับว่าของที่น่ามาเสนอมันดีหรือไม่ สายตาของคุณขึ้นชื่อในบริษัทผมเรื่องความแหลมคมอยู่แล้ว” เซลส์แมนหนุ่มตอบกลับไปด้วยลีลาไม่แพ้กัน แถมยัง

บ่อนลูกยอตามไปอีกนิดหน่อย จริงๆ แล้วการคุยกับเซรมูฐูที่เชี่ยวชาญดินแบบนี้ การพูดยอเป็นเรื่องที่ต้องใช้ศิลปะและจังหวะเวลาที่ลงตัว เพราะหากทำออกไปที่อยๆ จะถูกหมั่นไส้เองง่ายๆ ข้อหาถูกสติปัญญาเขาวว่าไม่รู้เท่าทันคำเียนยอนนั้น

แต่สำหรับเซย์ผู้มีความสามารถในการจับจังหวะเรื่องแบบนี้ในชั้นแนวหน้า...เขาทำได้อย่างเป็นธรรมชาติเสมอ

“ก็มีคนพูดอยู่เหมือนกัน” คอลเลนพูดโดยที่ไม่หันมาสบตาเซย์ เขาดูดุซิการ์ที่คาบอยู่ก่อนจะพ้นคว้นออกมา ถึงเขาจะไม่แสดงออกทางสีหน้า แต่เซย์มองจากหางตาของเขาที่หริ่งเล็กน้อยแล้วก็พอจะรู้ว่าชายตรงหน้าพอใจกับคำขมนั้น

“วันนี้ผมเอาเจ้านี่มาครับ...” เซย์เปิดกระเป๋าทรงแบนๆ ของเขาออก แล้วล้วงลงไปจนสุดแขน ถ้าเป็นคนปกติเห็นเข้าคงตาค้าง แต่สำหรับคอลเลนที่ค้าขายกับเอ็ม.เฮาส์มานาน กระเป๋ามิติที่สี่นี้เป็นของที่เห็นจนชินตา

“มีสี่รายการครับ” เซย์พูดพร้อมกับหยิบชิ้นแรกออกมา หลังจากนั้นก็ตามด้วยชิ้นที่สอง สาม และสี่ “รัตเกล้า ลอสต์ไฟร์ด ปลอกแขนเอเมรอต...” เมื่อเขาพูดถึงตรงนี้เสียงของเจ้าของบ้านก็แทรกขึ้น

“คทาดวงใจปราษฎ์ แล้วก็รองเท้ามังกรฟ้าจากแดนหมิงไซ้ใหม่ละ” คอลเลนพูดชื่อของสองสิ่งที่ถูกหยิบออกมาทีหลังสุด คทาที่เป็นอัญมณีสีเหลืองอำพันก้อนโตถูกเลื่อยรัดด้วยเถาว์ลย์จนเป็นรูปร่างไม่เท่า มันส่งพลังประหลาดออกมาทำให้ผู้อยู่ใกล้รู้สึกได้ หากจ้องมองที่อัญมณีสีเหลืองนั้นอย่างละเอียด จะเห็นเหมือนว่าภูตมีปีกตัวเล็กๆ หลายสิบตัว

หลับไหลอยู่ในนั้น

ส่วนอีกชิ้นเป็นรองเท้าที่ลอยเหนือพื้นตลอดเวลา ถึงแม้เชย์จะปล่อยมือจากมันแล้วก็ยังลอยได้ด้วยตัวเอง มันเป็นของวิเศษระดับสองที่ลิเคียวรวบรวมมาได้ ว่ากันว่าผู้สร้างของชิ้นนี้คือช่างในราชสำนักหมิง โดยใช้แร่ที่เรียกว่า เทียนหลง หลอมขึ้นมา

“เท่าไรกันบ้างล่ะ” คอลเลนใช้นิ้วคืบชี้การทำท่าไม่สนใจ แล้วกวักมือเรียกคนรับใช้ที่ยืนอยู่ให้จัดการเปิดเครื่องเล่นแผ่นเสียง หลังจากนั้นเสียงดนตรีก็ลอยอยู่ในห้องเบาๆ

“แปดล้าน เจ็ดล้าน สี่ล้าน แล้วก็สิบล้านครับ” เชย์ชี้ไปที่รั้วเกล้า ปลอกแขน คทา และรองเท้าตามลำดับ

“ทำไมฉันต้องซื้อเจ้าพวกนี้ด้วย” คอลเลนถามเสียงเรียบพร้อมกับวาดมือราวกับตัวเองเป็นวาทยกรผู้คุมวงออร์เคสตรา

“แล้วทำไมคุณจะไม่ซื้อล่ะครับ” เชย์ถามกลับเสียงเรียบ เขาพยายามปรับโทนเสียงให้ไม่กระแทกกระทั้น เพราะจะทำให้ลูกค้ารู้สึกไม่ดี และไม่ทำเสียงอ่อนจนเกินไป เพราะจะทำให้ไม่น่าเชื่อถือ “ตอนนี้ลูกน้องของคุณกำลังเข้าไปในโซนสีแดงของป่าผลึกซึ่งเป็นเขตหวงห้ามของรัฐบาล ของพวกนี้ช่วยให้พลังเวทของคนที่คุณส่งไปทำงานเพิ่มมากขึ้น เก็บงานได้เร็วขึ้น แถมยังถอนตัวออกจากสถานที่ได้อย่างไร้ร่องรอย...” ชายหนุ่มตอบคำถามที่ว่า และเมื่อเห็นคอลเลนชะงักเขาก็เริ่มประโยคต่อไป “แล้วของบางชิ้นยังสามารถส่งไปให้คนของคุณที่หุบเขาธาราชั้นยมังกรได้อีกด้วยนะครับ”

หางคิ้วของคอลเลนกระตุกนิดหน่อยก่อนจะพุดออก

มาด้วยเสียงราบเรียบ “แหล่งข่าวคุณใช้ได้นี่ แต่ราคาแบบนี้มันไม่น่าจะคุ้มกับงานของผมนะ” เศรษฐีใหญ่พูด “รวมทั้งหมดยี่ก็สามสิบเอ็ดล้านเข้าไปแล้ว ขอราคาที่มันชวนให้คุ้มค่าน้อยสิ” ชายชราว่า

“ผมถูกสั่งมาจากบริษัทว่าราคานี้ครับ” เซย์ยืนยันเสียงเข้ม “คงลดให้โดยผลการไม่ได้ ต้องขอภัยด้วยจริงๆครับ”

“มันไม่คุ้มนะ คุณไม่ได้ฟังผมรีใจ” คอลเลนเริ่มเสียงเข้มขึ้น ซึ่งมันทำให้เนียร์ดูร้อร่น ในขณะที่ชายหนุ่มข้างๆเธอขยับแว่นตาก่อนจะถอนใจยาว

“แค่เพชรที่ได้จากเบริคเนตรผลึกกับเขี้ยวเสือทับทิมที่ได้จากป่าผลึก ก็น่าจะรวมกันเกินกว่าสามสิบล้านแล้วนะครับ ไม่นับแบล็ดมังกรเรืองแสงที่จะเอามาทำชุดเกราะชั้นสูงจากหุบเขาราชันย์มังกร อันนั้นน่าจะขายกันในตลาดมืดเกินกว่าสี่สิบล้าน...” เซย์ทำท่าเหมือนคิดอะไรบางอย่างออก “แหม...ต้องขอโทษด้วยนะครับ งานพวกนี้มันผิดกฎหมายทั้งนั้นคุณคอลเลนต้องไม่ทำแน่ๆ...ผมก็พลั้งปากพูดไป” เซย์เว้นช่วงขณะที่เจ้าของบ้านจ้องมาที่เขา

“แต่ถ้ามีคนจะทำงานแบบนี้ ผมคิดว่าเขาจำเป็นต้องใช้ของพวกนี้นะครับ...อย่างคุณเร็กซ์เตอร์ที่อยู่ในยานนี้ก็น่าจะคิดแบบผม” ชายหนุ่มพูดประโยคสุดท้ายก่อนจะยกแก้วน้ำเปล่าขึ้นดื่มล้างรสกาแฟ

คอลเลนนิ่งไปครู่หนึ่ง แต่ในที่สุดเขาก็พูดออกมา “ถ้าอย่างนั้นคุณลองไปเสนอเร็กซ์เตอร์ดูสิ เผื่อเขาจะชอบ” คนพูดทำหน้าไม่สนใจ

เซย์ค่อยๆ เก็บของทั้งสี่ชิ้นลงในกระเป๋ามิติที่สี่อย่าง
ไม่รีบเร่ง โดยที่คอลเลนเองก็มองแบบไม่แยแส แต่ดูเหมือน
ว่าเนียร์จะเก็บอาการไม่อยู่ เธอมองหน้าเซย์เล็กน้อย

“ดูเหมือนคุณผู้หญิงจะไม่เห็นด้วยกับคุณนะคุณเซลส์-
แมนที่ทำแบบนี้” คอลเลนพูดขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เขาจัดการ
ดับซิการ์ของตัวเองในที่เขี่ยบุหรี่ซึ่งทำด้วยคริสตัลที่เปล่งแสง
ออกมาตลอดเวลา

“เธอไม่มีสิทธิไม่เห็นด้วยครับ มันเป็นคำสั่งของบริษัท
และที่สำคัญ...ผมเป็นคนจัดการทุกอย่างเมื่ออยู่ที่นี้ครับ” เซย์
ตอบพร้อมกับปิดกระเป๋ไปแล้วยืนขึ้น “ยินดีที่ได้พบนะครับคุณ
คอลเลน ขอบคุณที่สละเวลาอันมีค่าให้เอ็ม.เฮาส์ คุณเป็น
ลูกค้าคนสำคัญของเราเสมอ” เขาพูดก่อนจะยื่นมือออกไป
เพื่อจับทักทายกับเซเรสผู้ชราตรงหน้า

“หวังว่าครั้งหน้าคุณจะมีข้อเสนอที่ดีกว่านี้” คอลเลน
พูด “ว่าแต่จะไม่ลองเสนอราคาที่จะโดนใจผมหน่อยรี คุณก็
รู้ผมเงินดีนะ”

“ถ้ามันเป็นของของผมเอง ผมลดให้ไปแล้วครับ” เซย์
ตอบกลับไปพร้อมกับเดินตรงไปที่ประตู ขณะที่คอลเลนสั่ง
ให้คนรับใช้เดินออกไปส่งเนียร์กับเซย์ และเมื่อพวกเขาเดิน
ออกไปจนถึงกลางทางระหว่างคฤหาสน์กับประตูรั้ว เนียร์ก็
ถามขึ้น

“คุณเซย์ ทำไม...” เนียร์ที่กำลังถามออกมาต้องหยุด
ชะงักเมื่อเซย์ยกมือขึ้นห้ามเธอ

“เดินไปเรื่อยๆ เดินตัวตรงๆ แล้วหัวเราะครับ” เซย์
พูดพร้อมกับทำเป็นหัวเราะซ้ำๆ

เนียร์ไม่รู้ว่เซย์บอกให้ทำอย่างนั้นเพื่ออะไร แต่เธอก็ทำตามนั้น หัวเราะคิกคักขณะเดินคู่ไปกับเขา...

หลังจากนั้นไม่นานนักเสียงหนึ่งก็ดังมาจากด้านหลังของทั้งสองคน

“นายท่านเชิญคุณทั้งสองกลับไปคุยกับท่านอีกสักครู่ครับ” ครั้งนี้ชายหนุ่มในชุดสูทสีดำเป็นคนมาเรียกพวกเขา

เซย์แสะยะยิ้มให้เนียร์เห็น ก่อนจะหันกลับไปแล้วทำหน้าที่ชี้ๆ เชื้อๆ ต่อหน้าพนักงานคนนั้น “คุณคอลเลนมีอะไรกับผมหรือครับ”

“คุณท่านไม่ได้บอก เชิญคุณทั้งสองที่สนามด้านหลังคฤหาสน์ครับผม” ชายคนนั้นพูดพร้อมกับผายมือแล้วเดินนำพวกเขาไปสู่ด้านหลังของคฤหาสน์สีขาว ที่มีหลังคาสีน้ำเงินเข้มราวกับท้องทะเลตัดกับแมกไม้ใหญ่ทางด้านหลัง

ไม่กี่อีกใจทั้งสองก็ถูกนำมาที่ลานด้านหลังของคฤหาสน์ คอลเลนกำลังนั่งลงจิบกาแฟอย่างสบายใจ “เชิญๆ ถือว่าผมต้อนรับพวกคุณเป็นรอบที่สองก็แล้วกันนะ” ชายชราพูดแล้วหัวเราะจนหนวดขาวโพลนขยับ

“ขอบคุณครับ” เซย์ตอบกลับด้วยเสียงเรียบเย็น เขาไม่ถามถึงสาเหตุที่อีกฝ่ายตามตนกลับมา แต่กลับถามถึงสิ่งอื่น “พักันดูเหมือนคุณคอลเลนเองก็ออกไปผจญภัยกับเขาเหมือนกันใช่ไหมครับ”

คอลเลนหันมองหน้าเซย์ทันที “คุณรู้ได้ยังไงกันว่าผมออกไปบ่อย” เขาถามด้วยสีหน้าสงสัย

เซย์ยิ้มบางๆ ก่อนจะใช้มือดันแว่นที่เลื่อนลงมา “ที่มีมือ

ของคุณมีรอยข่วน ส่วนที่ต้นคอมมีรอยกดทับของชุดเกราะ และผมคิดว่าคุณน่าจะใช้เกราะซิลเวอร์บลัดที่ส่วนคอยกสูง ขึ้นมาจนเกือบจะถึงคาง” ชายหนุ่มวิเคราะห้จากสิ่งที่เขาเห็น

ครั้งนี้คอลเลนทำตาโตเมื่อได้ฟัง “ยอม...ยอมแพ้ย ผมยอมแพ้คุณจริงๆ ประธานนั้นไปเอาคนอย่างคุณมาได้ยังไงกัน ถ้าสนใจย้ายมาอยู่กับผมได้เลยนะ ผมจะให้คุณไปติดต่อเรื่องสินค้าให้ รายได้ไม่ต้องห่วง ว่ามาตามที่ยากได้เลย” เขาพูดตามด้วยสายศีรษะไปมา

“เรื่องนั้นเป็นเรื่องของอนาคตครับ ความไม่แน่นอนคือสิ่งที่แน่นอน” เซย์เบียงประเด็น

“ปายเบียงเก่งจริงนะ ผมละอยากรู้จริงๆ ว่าบูเกอร์ทำยังไง คุณถึงไปอยู่ที่เอ็ม.เฮาส์ได้ เอาละ...เราว่าเรื่องของเราน่าดีกว่านะ เอาตรงๆ เลย ของชุดนั้นคุณลดให้ผมได้เท่าไร” คอลเลนถามน้ำเสียงจริงจัง

“ชุดนั้น?” เซย์แกล้งตีลูกเซ่อ

“ผมหมายถึงรัดเกล้าลอสต์ไฟรด์กับปลอกแขนเอมรอตที่คุณเสนอผมเมื่อครู่ล่ะ ราคาพิเศษอยู่ที่เท่าไร” ชายชราถามออกมา

“คุณคอลเลนครับ...” เซย์พูดเสียงเข้ม มันทำให้ผู้ที่ถูกเอ่ยชื่อจ้องมาที่เขา “ของที่ทางเรานำมาเสนอให้คุณนั้นตั้งราคาสมเหตุสมผลทุกชิ้น เพราะเรารู้ว่าเวลาของคุณมีค่า ไม่อยากให้เสียเวลาเรื่องต่อราคา ของทั้งสี่ชิ้นนั้นผมคงต้องขอภัยที่ต้องบอกว่า ราคามันจะตามนั้น แต่ผมให้ข้อเสนอว่า ถ้าสินค้าชิ้นใหม่มาถึง คุณจะได้เลือกมันเป็นคนแรก ผมสัญญา...” ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่จริงจัง

คอลเลนถอนใจยาวก่อนจะเบ้าปากทำท่าครุ่นคิด เขามองไปรอบตัว สายตาไปหยุดอยู่ที่ยอดสนสูง แต่เมื่อผ่านไปราวๆ สามนาที เสียงพูดจากริมฝีปากชายชราก็ดังขึ้นมา “ตามผมมาเอาเงินในบ้าน” เขาลุกขึ้นยืน แล้วเดินนำไปยังตัวบ้าน เมื่อไปถึงที่นั่นก็สั่งให้คนไปจัดการเรื่องเงินมาให้เซย์ทันที

“สิบห้าล้านนะคุณเซลส์แมน” คอลเลนจัดการเปิดกระเป๋າออกมา ปึกธนบัตรใบละห้าร้อยเหรียญเรียงกันอยู่ในกระเป๋าเหล็กใบใหญ่

“คุณคอลเลนครับ...” เซย์เอ่ยขึ้นเมื่อเห็นเงินที่วางอยู่ “จริงๆ แล้วเมื่อซื้อครบสามสิบล้านขึ้นไป เราจะสมนาคุณลูกค้าด้วยกำไลวิหคี่รูป” เขาว่า

“คุณจะให้ผมซื้อของให้ครบสามสิบล้านรี ไม่ๆ ผมไม่ชอบเรื่องแบบนี้” คอลเลนพูดเสียงไม่ค่อยพอใจ เขาไม่ชอบการหลอกล่อแบบนี้

“เปล่าครับ ผมแค่จะจัดการให้คุณเป็นกรณีพิเศษ เตี่ยผมไปรวมยอดซื้อระดับสิบล้านสักสองเจ้า แล้วจัดการส่วนนี้ให้คุณก็แล้วกันครับ ถือว่าเป็นคำขอบคุณจากผม... เพื่อนของคุณ ถ้าคุณไม่รังเกียจนะครับ” เซย์พูดพร้อมกับหยิบเจ้ากำไลที่ว่าออกมาจากกระเป๋ามิติที่สี่ มันเป็นกำไลที่มองเห็นได้เลือนราง เมื่อสวมใส่แล้วจะสามารถถลอกลบหนองฟ้าได้ในระดับสิบเมตรเป็นเวลาสามนาที

“หืม!” คอลเลนทำท่าตกใจ

“หวังว่าคงไม่รังเกียจนะครับ” เซย์ยื่นกำไลที่ว่าให้ชายชราตรงหน้า

คอลเลนรับมันไปตรวจสอบ “ของจริงเสียด้วย นี่มันไม่ต่ำกว่าสองล้านเชียวนะ” เขาพูดออกมา “เอาเป็นว่าวันนี้ผมพอใจที่ได้ค้าขายกับพวกเอ็ม.เฮาส์อย่างคุณ แล้วผมจะรายงานไปที่บริษัท” เขาพูดอย่างอารมณ์ดี “ว่าแต่จะอยู่กินข้าวเที่ยงกับผมด้วยไหม” คอลเลนเอ่ยชวน

“ผมมีธุระของบริษัทอีกนิดหน่อยครับ แล้วอีกอย่างผมอยากจะเอาเงินนี้กลับไปให้ถึงที่นั่นอย่างรวดเร็วที่สุด แต่ถ้ามีโอกาสคงจะขอมารบกวนเรื่องอาหารนะครับ” เซย์ว่า

คอลเลนพยักหน้ารับรู้ “ผมเข้าใจ ถ้าอย่างนั้นอย่าลืมเสียล่ะ เรื่องที่ว่าถ้าของใหม่มาถึงต้องเอามาให้ผมดูก่อน แล้วเรื่องที่ยากให้มาทำงานให้ผมนั่นก็เอาจริงนะ ลองคิดดู” เขาพูดย้า

“ผมไม่ใช่คนผิดคำพูดครับ” เซย์ตอบออกมา และเมื่อจะกลับไปบริษัท คอลเลนก็เสนอให้รถของเขาไปส่งที่นั่น เมื่อรู้ว่าเซย์กับเนียร์จะกลับทางรถไฟ เซย์ตกลงตามนั้น ทำให้ไม่นานนักเขาก็กลับไปถึงบริษัทในช่วงเที่ยงวัน...

เมื่อรถที่มาส่งพวกเขาลับสายตาไปแล้ว เนียร์ก็พูดขึ้นทันที “คุณเซย์! ราคาของที่บอกไปมันผิดราคาทั้งนั้นเลยนี่คะ ยิ่งของสองชิ้นที่เราขายไปมันไม่ใช่ราคานั้นนี่! อย่างรัดเกล้านั้นราคาแค่หกล้านเองนะคะที่เขียนไว้นะ แล้วปลอกแขนเอเมรอดก็แค่ห้าล้านห้าแสน ทำไมคุณเซย์บอกไปตั้งแปดล้านกับเจ็ดล้านล่ะคะ!” หญิงสาวที่ทำทางจะอัดอั้นมาตลอดถามด้วยความสงสัย

เซย์ออกเดินพร้อมกับพูดขึ้น “คุณคอลเลนเขาอยาก

“ได้สองชิ้นนั้นอยู่แล้วครับ” ชายหนุ่มว่า

เนียร์ขมวดคิ้วทันทีที่ได้ยิน “คุณเซย์รู้ได้ยังไงคะ ฉันจำได้แต่ว่าเขาพูดแต่ชื่อคทาดวงใจปราชญ์ แล้วก็ร้องเท้ามังกรฟ้านี้” เธอนึกถึงตอนนี้อยู่ในคลับแฮนด์คอลเลน นึกถึงตอนที่เขาพูดชื่อไอเท็มสองชิ้นที่ว่า

“ถ้าเป็นคนธรรมดาจะต้องพูดสิ่งที่ตัวเองสนใจ แต่คุณคอลเลนที่เป็นทั้งพ่อค้าใหญ่ในโลกเบื้องหน้า และน่าจะมีธุรกิจผิวดอกหมายด้วยใช้มาตรฐานคนทั่วไปไม่ได้ครับ เขาจะพยายามปกปิดความอยากได้ของตัวเองโดยทำเป็นไม่สนใจของที่อยากได้ เขาพูดชื่อของสองชิ้นหลังออกมาเพราะอยากให้เราคิดว่าเขาอยากได้ทั้งสองชิ้นนั้น และผมคิดว่าคุณคอลเลนน่าจะรู้จักทั้งสี่ชิ้นดีอยู่แล้ว เพราะมันเป็นของที่เขาส่งลูกน้องออกไปตามหา แต่โดนลิเคียวร์ตัดหน้าซะก่อน” เซย์อธิบาย

เนียร์ทำได้แค่ตกใจ เธอยังไม่ทันถามอะไรต่อเซย์ก็พูดออกมาอีกครั้ง

“ตอนที่คิวของคุณคอลเลนกระตุกเพราะผมพูดถึงงานที่เขากำลังให้ลูกน้องไปทำนั้น ก็พอจะยืนยันได้ว่าเขาสนใจสินค้าของเรา และยังเห็นรอยแผลและรอยเกราะบนตัวของเขาก็แทบจะมั่นใจได้เลยว่าต้องขายได้แน่นอน เพราะเขาน่าจะเอาไปใช้เองเพื่อความสนุก ก่อนส่งต่อไปให้ลูกน้องใช้งาน เศรษฐียอมเสียเงินเท่าไรเท่ากันเพื่อความสุขส่วนตัวครับ ผิดกับเวลาจะซื้อของเพื่อการค้า” เซย์ว่า “อีกสักพักคุณก็ขึ้นต้องใช้ประสบการณ์นิดหน่อยละครับสำหรับเรื่องแบบนี้”

“คงไม่ผิดแล้วละคะคุณเซย์ ว่าแต่ขอถามอีกอย่างได้

“ไหมคะ” เนียร์จ้องหน้าคู่สนทนา “ทำไมคุณเซย์ต้องแถมกำไลไปด้วยคะ ตอนนั้นเขาซื้อแล้วไม่ต้องให้ก็ได้นี่” เธอถาม คิ้วทั้งสองข้างขมวดสงสัย

“เพราะเขาจ่ายเงินค่าของสองอย่างแรกเกินราคายังไงล่ะครับ ผมจึงแถมของให้เขาอีกชิ้น จริงๆ ก็เท่ากับว่าเราขายของได้สามชิ้นนั่นละครับ เพียงแต่คนซื้อรู้สึกว่าได้แค่สองแล้วได้แถมไปอีกชิ้น มันเป็นหลักการตลาดที่มีประโยชน์ทางด้านจิตใจ...” ชายหนุ่มอธิบาย

เนียร์ทำตาโตเมื่อได้ยิน “แล้วทำไมไม่บอกเขาตั้งแต่แรกละคะว่าจะแถมให้ น่าจะขายง่ายขึ้นนะคะ” หญิงสาวยังมีข้อสงสัย

“ถ้าเป็นนักเรียนนี้อาจารย์คงจะรักนะครับ คุณสนใจเรื่องที่เรียนอยู่มากจริงๆ” เซย์พูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทำให้คู่สนทนาไม่รู้ว่าที่เขาพูดออกมานั้นประชดหรือจริงใจ

“มันเป็นอย่างนี้ครับ...” เซย์เริ่ม “ถ้าเราบอกเขาตั้งแต่แรกว่าจะแถม คุณคอลเลนต้องรู้สึกที่เราพยายามจะขายแล้วของพวกนี้น่าจะไม่ใช่ของเกรดเอ สังเกตได้จากการที่ผมไม่ลดราคาเลยแม้แต่หน่อยtiny ที่ตั้งราคาไว้สูง เพราะถ้าเขารู้สึกว่าของไม่ได้เยี่ยมยอดอะไรจริงๆ โอกาสที่ไม่ซื้อจะเพิ่มขึ้น แล้วถ้าแถมไปตั้งแต่แรกมันก็จะเหมือนของไม่มีราคา ของชิ้นยอดไม่มีการลดราคาหรอกครับ” ชายหนุ่มสรุปความ

“แต่เมื่อเขาซื้อแล้วเราแถมให้ เขาจะรู้สึกว่าได้สิทธิพิเศษtinyๆ ที่ใช้จ่ายเงินในจำนวนของสามชิ้นนั้น การขายนี้ต้องดูแลแต่ละคนครับ ลูกค้าร้อยคนก็ร้อยแบบ การขายเริ่มจากเราต้องดูลูกค้าให้ออกเสียก่อนว่าเป็นจำพวกไหน แต่บางครั้ง

ก็ต้องใช้เวลา สำหรับคุณคอลเลนนี่ผมพบมาหลายรอบแล้ว และหาข้อมูลของเขาไว้ตั้งใหญ่เขียวละครับ ก่อนที่จะไปขายของเขาให้เขา” เซย์ทำสีหน้าจริงจังขณะขยายความ

“ฉันคงต้องศึกษาอีกนานเลยล่ะ” เนียร์ถอนใจแล้วทำเสียงเอื่อยลงอย่างเห็นได้ชัด

“ใจเย็นๆ ครับ เดี่ยวผมสอนคุณเอง” เซย์ยิ้มก่อนจะเดินตรงไปที่ฝ่ายบัญชีแล้วจัดการเรื่องเงินและรายการสินค้าเมื่อทุกอย่างเรียบร้อยเขาก็เดินออกจากบริษัทไปยังร้านอาหารซึ่งอยู่ไกลออกไปราวสองบล็อก โดยมีเนียร์ตามไปด้วย หลังจากนั้นเซย์แนะนำเนียร์ถึงเรื่องต่างๆ ที่ควรรู้ในการทำงานที่นี่ โดยเรานำสรุปจดขึ้นมาจากสิ่งที่เซย์พูดทั้งหมด จนกระทั่งพนักงานยกอาหารมา แต่เธอก็ไม่ได้สนใจอาหารที่วางยังคงถามเรื่องที่สนใจจากเซย์แม้ในขณะที่กำลังกินอาหาร และในที่สุดเธอก็ได้ข้อมูลไปไม่น้อย

เซย์พาพนักงานคนใหม่ออกฝึกงานจริงหลังอาหาร

มือเที่ยง เนียร์มีโอกาสดำเนินงานกับเซย์อีกหลายแห่งลูกค้าก็มีทั้งแบบที่ขายง่ายไม่ต่อราคา ไม่เรื่องมาก จนกระทั่งไปถึงลูกค้าที่เรื่องมาก ต่อแล้วต่ออีกแถมยังไม่ซื้ออีกต่างหากพวกเขาทั้งสองคนใช้เวลาไปจนกระทั่งถึงเวลาสี่โมงสามสิบนาที...

“ได้เวลาเลิกงานแล้ว ผมต้องรีบกลับบริษัท ต้องเอาเงินไปจัดการให้ฝ่ายบัญชีนะครับ” เซย์พูดขึ้นเมื่อมองเวลาบนนาฬิกาของตัวเอง

“ขอบคุณมากนะคะคุณเซย์ มันเหมือนอีกโลกหนึ่ง

เลยคะ ฉันคิดมาบ้างแล้วว่าน่าจะเป็นเรื่องไม่ง่าย แต่เมื่อเห็นคุณเซย์แล้วรู้เลยว่าต้องฝึกอีกนานเลยคะ” เนียร์พูดขึ้นพร้อมกับค้อมตัวขอบคุณอย่างมีมารยาท

“ผมคงต้องอยู่ที่นี้ให้คุณถามอีกนานครับ ในห้องประธานคุณก็ได้ยินแล้วว่าผมติดหนี้บริษัทหัวโต คงอีกนานกว่าจะใช้หมด...นี่ในกรณีที่เจ้านั้นไม่สร้างเรื่องให้ผมเพิ่มอีกนะครับ” เซย์พูดขณะยื่นแอ่นอกปิดตัวหลังจากเสร็จงาน เขามองไปบนฟ้าที่เริ่มใกล้จะเปลี่ยนสี

“เจ้านั้น...?” เนียร์ถามอย่างสงสัย

“อยู่ๆ ไปเดี่ยวคุณก็เจอเจ้านั้นครับ แต่เอาจริงๆ ผมไม่ค่อยอยากให้คุณเจอมันสักเท่าไร เจ้านั้นมันตัวป่วนซัดๆ” เซย์ว่า “เอาละ...วันนี้จบแค่นี้ พรุ่งนี้พบกันใหม่”

“คุณเซย์นอนที่บริษัทเลยหรือคะ” เนียร์ถามอีกครั้ง

“ห้องข้างแทงก์น้ำมันดาดฟ้าครับ” ชายหนุ่มที่กำลังปิดตัวไปมาตอบกลับ “ว่าแต่คุณเนียร์บ้านอยู่ที่เมืองนี้หรือครับ” เซย์ถามบ้าง

“บ้านฉันอยู่ชานเมืองคะ” คำตอบมาพร้อมรอยยิ้มสดใส

“อ้อ...ครับ ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้เช้าผมจะพาคุณออกไปไกลหน่อย และมีรายหนึ่งผมจะให้คุณลองเจรจา” เซย์พูดก่อนจะยกมือขยับแว่นตาของตัวเอง

“ฉันจะพยายามคะ!” พนักงานใหม่ตอบเสียงมุ่งมั่น พร้อมยื่นกำปั้นที่กำแน่นออกมาข้างหน้า

“ครับ ผมไปก่อนนะครับ ถ้าช้ากว่านี้เป็นเรื่องแน่ๆ” เขาพูดพร้อมกับมองดูนาฬิกาที่ข้อมือแล้วเดินจากไป ปล่อย

ให้เนียร์มองดูเขาก่อนจะยืมือออกมา

“คุณเซย์นี่ไม่ธรรมดาจริงๆ อยากรู้จังว่าถ้าเขาได้เจอ
ไอตัวจะทำหน้ายังไง...” เธอว่า “เออละ! เนียร์ ไวต์ฟลาวเวอร์
สู้ตาย!” หญิงสาวตะโกนออกมาก่อนจะซุ่มมือขึ้นฟ้า แล้วเดิน
ออกไปไกลจากบริษัทเกือบสิบบล็อก...

• คุณรู้หรือไม่... •

>> หากเซโรไม่นำเงินของเซย์ไปใช้จนเซย์ต้องทำงานใช้หนี้
เงินที่เขาหาได้แต่ละเดือนแล้วสะสมไว้ในหนึ่งปีพอที่จะ
สร้างคฤหาสน์เชิงเขาและจ้างคนรับใช้ได้กว่าสิบคนได้
อย่างสบายๆ

แต่เสียดาย...ที่มันไม่ได้เป็นอย่างที่ว่า